

VIET/NAM

BULLETINEN

nr 3-4 1976

årgång 12

6,5 pris 4 kr

EXPRESSENS LÖGNER om Kambodja

**VALET I VIETNAM - De kristna och
odemokratiskt ? | SOCIALISMEN**

ÅTERFÖREN

Den 25 april var en stor festdag i Vietnam. För första gången i Vietnams historia hölls fria, allmänna val.

Över hela landet rapporterades högt valdeltagande och livliga aktiviteter omkring valet. Valet gällde en gemensam nationalförsamling för hela landet. Den ska inom kort anta en konstitution för landet, bestämma vilken fana och vilken nationalsång landet ska ha, samt var huvudstaden ska ligga. I praktiken har Vietnam varit återförenat sedan befrielsen 30 april förra året. Nu kommer återföreningen att proklameras formellt. Idag är Ho Chi Minhs ord levande för varje vietnames:

»Vårt folk är säkert på en total seger, oavsett vilka svårigheter och strapatser som ligger i framtiden. USA-imperialismen kommer med säkerhet att tvingas bort. Vårt fädernesland kommer med säkerhet att förenas. Våra landsmän, i norr och söder, kommer med säkerhet att återförenas under samma tak».

INGENS VÅR!

DRVs ambassadör Nguyen Viet hade nyligen tillfälle att besöka Hanoi. Han reste också till Ho Chi Minh-staden och andra delar av södra Vietnam. Efter sin återkomst till Stockholm hade han ett vänskapligt sammanträffande med två journalister från »Vietnambulletinen».

Alltsedan min barndom och speciellt i vuxen ålder har jag, vid mina vistelser i landets olika delar, ägnat stunder åt att i tysthet betrakta landets skönhet. Överallt fann jag ett sagolikt landskap. Den sköna bilden av en glödande gryning vid den legendariska Ha long-bukten. Den sköna bilden av ett hjältemodigt arméförbands marsch till fronten, i månsken, över den bördiga slätten, till det lätta rasslet från vajande risax. . .

Men aldrig upplevde jag mitt land så förunderligt praktfullt, så förunderligt storlaget som under dessa vårdagar. I år är våren i Vietnam särskilt vacker beroende på landskapet men kanske till ännu större del beroende på människornas känslor. Många av Vietnams 4 000 vårar har varit betydelsefulla. Alltifrån våren år 40 (e Kr) till våren 1968, återfinns många segerrika vårar över angriparna. Och våren 1975 som följde efter kampen »för att kasta ut amerikanarna», var inledningen till den fantastiska snabbhet i de allmänna resningarna och offensiven som slutade med marionettregimens sammanbrott, med den fullständiga befrielsen av söder, med hela landets inträde i en ny historisk era: oberoende, frihet, fred, enhet och socialism.

Våren 1976 är den första våren i fred över hela Vietnam. Det är återföreningens vår, socialismens vår. Kära vänner, var med och dela den glädje som familjer och makar känner nu, när de kan återförenas igen efter 30 långa år av separation! Le tillsammans med det föräldrarlösa barnet som drev omkring under amerikanarnas och marionetternas tid, men som nu kommit i revolutionens vård! Dra en lättnadens suck vid vetskapen om att tiotusentals prostituerade — offer för den amerikanska imperialismen och dess agenter som tvingade in

dem i detta jordiska helvete — nu vänjs vid ett normalt liv och arbetar i fruktträdgårdar eller i hantverkscentra i södra Vietnam. Var liksom vietnameserna generösa mot marionettsoldaterna av vilka de flesta tvingades att slåss mot sina landsmän men som nu tillsammans med folket kan delta i förberedelserna av de allmänna valen.

I Ho Chi Minh-staden och på många platser i södra Vietnam fick jag se de rika naturresurserna och uppleva den revolutionära andan hos folket. Varje område har sitt utseende och sin charm, men överallt finner man samma sak, i norra, centrala och södra Vietnam: landskapet är mycket vackert, folket mycket revolutionärt, det finns bara en sed, ett språk, samma skratt, samma känslor och samma vilja att bygga ett fredligt, oberoende, återförenat och socialistiskt Vietnam. Denna järnhårda beslutsamhet hos över 48 miljoner vietnameser utgör verkligen en anmärkningsvärd styrka.

I södra Vietnam fick jag också träffa många kära gamla vänner från min hemby som fått uppgiften att kämpa i söder. Jag blev mycket glad att träffa dem igen, men samtidigt mycket nedstämd att höra att många av vännerna dött, antingen för att de hjältemodigt offrat sig på slagfältet eller avlidit i amerikanernas och marionetternas fängelser.

En eftermiddag när jag satt och betraktade ett nyfött barn, vackert som en ängel, sovande i skuggan av ett kokosträd vid kanten av Mekong, dök det upp en grupp F5-or (tilverkade i USA men nu det vietnamesiska folkets egendom) på himlen. Instinktivt hoppade jag till! Men USAs storm av blod och eld är för evigt borta!

*»friden i jordens anlete
är som friden i barnets anlete när det sover»
(To Huu)*

I samma ögonblick kom jag att tänka på de demonstrationer som FNL-grupperna och andra organisationer arrangerat genom åren för kravet för att USA skulle upphöra med bombningarna och dra tillbaka sina trupper från södra Vietnam. Då fylldes jag av uppriktigt tacksamhet till er!

Vare sig jag besökte norr eller söder hade jag hela tiden samma intryck: Jag trodde mig leva i en dröm! Mer än någonsin insåg jag den djupa innebörden i dessa rader ur president Ho Chi Minhs testamente:

»Våra floder ska alltid flyta,
våra berg alltid stå,
vårt folk alltid leva
Och när de amerikanska inkräktarna besegrats
ska vi åter bygga vårt land
tio gånger så vackert! »

Byggt av ett flitigt och ivrigt folk, kommer Vietnam helt säkert att bli tio gånger så vackert. Efter segern är det hela folkets uppgift att koncentrera sina krafter och anda på att framgångsrikt genomföra planen för ekonomisk och kulturell utveckling, övervinna svårigheterna som skapats av kolonialregimen och det imperialistiska angreppskriget, stegvis öka folkets levnadsstandard och driva på den socialistiska industrialiseringen.

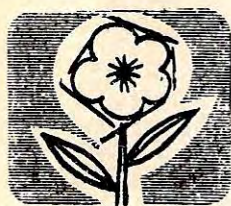
Alla platser jag besökte, fabriker, byggnadsplatser, jordbruksområden, städer och byar ute på landsbygden, överallt upplevde jag ett nytt språng framåt, en mäktig tro på en lysande framtid för fosterlandet och en strålände framtid för folket.

Med ett långt och ohyggligt krig strax bakom sig och med hälften av landet som nyligen brutit upp nykolonialismens bojar, möter ekonomin i Vietnam fortfarande på många svårigheter. Men idag har vi fördelar som är större än någonsin. Vi har den samlade styrkan hos en ekonomi i hela landet. Vi har vårt partis, vårt folks och vår armés fasta beslutsamhet. Våra paroller nu är: »allt för produktionen, allt för det socialistiska uppbygget, allt för fosterlandets blomstring och för folkets lycka». Ett framgångsrikt genomförande av femårsplanen och utvecklingen av ekonomin i hela landet, leder till nya framsteg, ny förvandling och ett nytt entusiastiskt språng.

Hur kan Vietnamrörelsen bidra till att utveckla relationerna och vänskapen mellan Vietnam och Sverige?

I vår kamp mot den amerikanska aggressionen för nationens räddning, fick vårt folk värdefull sympati och ett praktiskt och mycket effektivt stöd från det svenska folket, liksom från den svenska regeringen med statsminister Olof Palme i spetsen. Det vietnamesiska folket glömmar aldrig denna välvillighet.

Idag när vi bygger vårt land får vi fortfarande bistånd från Sverige. Våra båda länder ligger långt ifrån varandra, geografiskt, men ändå har ni en sång om att »Vietnam är utanför vårt fönster» och vi kan säga att era fina insatser till stöd för Vietnam redan är oförglömliga.

Nu har en ny fas trätt in för våra båda länder: den fas då det ekonomiska samarbetet ska utvecklas. Sverige är ett utvecklat industriland i Skandinavien arktiska zon och Vietnam är ett utvecklingsland i Asiens

tropiska zon. Därför finns alla nödvändiga förutsättningar för ett nära ekonomiskt samarbete. Vårt land är rikt på naturresurser och folkets möjligheter känner inga gränser. Vårt partis och vår regerings beslutsamhet är mycket fast. Och dessutom är politiken för landets återuppbyggnad riktig, klarsynt och åtnjuter förtroende hos hela den progressiva mänskligheten.

Det är i korthet de mycket fördelaktiga förutsättningarna för en utveckling av samarbetet mellan Vietnam och Sverige. Med god vilja hos båda sidor, med vänskap mellan våra båda länder och med de oåterkalleliga internationella principerna vad gäller samarbete för »ömsesidig nytta», kommer samarbetet mellan Vietnam och Sverige att vara en av modellerna för relationer mellan länder med olika samhällssystem.

Återuppbyggnaden av ett enat Vietnam efter många års förstörelsekrig är i sig en stor uppgift. Där litar vårt folk i huvudsak till sina egna krafter men har samtidigt behov av bistånd från alla.

Efter att ha varit borta från Sverige i 3 månader, är jag mycket glad att få höra att ni alla, i DFFG, beslutat utöka stödarbetet till Vietnam. Vi är tacksamma för det. Men vad göra? Och hur? Era känslor och er besutsamhet finns där redan. Ni kommer själva att hitta en lösning och jag är säker på att ni kommer att ta många initiativ för

att lösa problemen. Allt, från skolböcker, till laboratorieutrustning för skolorna, till transformatorer, stabilisatorer, maskiner och fabriker, har vi brådskande behov av. Men ännu värdefullare för oss är era känslor för Vietnam, era känslor för rättvisa, era nobla ideal, som genomgått prövningar, men som fortfarande är reserverade för Vietnam och för världsrevolutionen. Detta är den nya livsuppfattningen, det är den nya moralen hos dagens ungdom i de progressiva länderna. Vi rörs alltid vid tanken.

Jag ber er, mina båda vänner journalister, genom er redaktion, att till era läsare i allmänhet och till medlemmarna i DFFG i synnerhet, framföra våra varmaste hälsningar och vårt djupaste tack. ■

Fotnot: Intervjun med ambassadör Viet gjordes före valen 25 april.

● Ambassadör Nguyen Viet tillsammans med DFFG:s ordförande Margareta Sörenson på återföreningsfesten i Stockholm 30 april.

ORD till Gustaf Silfverstolpe:

(med anledning av en insändare i SvD)

Demokrati är ett av de mest missförstådda begreppen i vår tid. I det antika Aten, där ordet uppfanns, hade 50 % av befolkningen, slaverna, inte rösträtt och inte heller kvinnorna (hälften av återstoden). Det som kallades demokrati var att de livegna bönderna fick rösta för att i manssamhällets namn under utpressning, mutor, hot mm tränga tillbaka det gamla matriarkatet. Kallar Gustaf Silfverstolpe (GS) ett minoritetsstyre av detta slag för demokrati?

Ett vanligt misstag är att sammankoppla demokrati med parlamentarism – en relativt ny uppfinning. I det parlamentariska Västtyskland stödde tre partier § 88 a. År § 88 a:s Västtyskland därmed en demokrati?

Sex amerikanska presidenter har »skött» vietnamkriget på exakt samma sätt oavsett partitillhörighet. Demokrati?

I England röstar man i enmansvalkretsar. I Sverige på partilistor. I USA enligt ohyggligt komplicerade och mutbara mönster mellan två identiskt lika partier. Alla tre länderna säger sig vara demokratier.

Nomineringen i Vietnam gåfetter en annan modell: Organisationerna nominerar egna kandidater och skickar ut förslagen till alla andra organisationer på remiss.

Organisationslivet i Vietnam liknar inte svenskt organisationsliv av genomsnittlig modell. Det bildas enhetsfronter för konkreta mål. Fronterna upplöses när målen nås.

Situationen kompliceras av 60 nationella minoriteter (har vi någon same i riksdagen?), minst tre religioner (har vi någon katolik i riksdagen?) och ett otal sekter.

I västerländsk mening har Vietnam aldrig haft någon som helst demokrati. Fransmän, japaner och amerikaner förbjöd 1858-1975 allmänna val. 1954 bestämde president Eisenhower att det i Geneveavtalet till 1956 utlysta valet aldrig skulle hållas, »för då skulle Ho Chi Minh få 80 % av rösterna» (tal i New Yorks handelskammare 1956).

Är det detta som GS menar med demokrati?

Vietnameserna har sett för mycket av preparerade val och hot, våld och mord i samband med val under Diem, Ky och Thieu. 45 miljoner vietnameser ville inte ha den »demokratin».

Somliga dog i terrorbombningar med napalm, fenoxisyror, splitterbomber och kvartersbomber, som vardera fälde 15 hektar skog. Somliga barn blev förblindade i tunnelskolor, därför att de aldrig fått se dagens ljus. Somliga blev döva efter bomb- och granatexplosioner. En del dog. Andra är idag levande döda. Vilket intresse kan dessa ha av att kopiera sina fienders korrupta valsystem?

Lösenordet i vietnamesernas val blev: »en delegat per 100 000 invånare till nationalförsamlingen». Men i stället för 492 personer har man satt upp 692 med föreskrift om att varje väljare måste stryka två valbara namn på listan!

Man väljer alltså inte på parti utan på person. Man skiljer inte mellan folk i Vietnams Arbetareparti och andra utan väljer sedan man läst de personbiografier som sätts upp som väggtidningar överallt.

Valkampanjer av västerländsk typ förekommer inte, ty ingen rik (som Kennedy) ska kunna utnyttja sin egen förmögenhet till egen förmån.

Spänningen ligger i valet på ett för oss främmande plan: hur många katoliker, buddhister, personer från olika sekter kommer att få plats i nationalförsamlingen?

En gatsopare i Saigon ville sätta upp sig själv i valet. Hans namn gick ut på remiss till alla organisationer, och hans sopområde ansåg att det aldrig någonsin haft en bättre och mera mänsklig gatsopare. Min fråga är: skulle detta kunna hända i Sverige?

Valresultaten:

Av de 492 är 129 kvinnor (25 %) (har vi det i Sverige?), 80 arbetarrepresentanter, 100 från jordbruket, 6 från hantverket, 54 från armén, 141 med politisk anknytning, 98 intellektuella och framstående demokrater (= den tredje kraften) och 13 religiösa företrädare.

INGENTING ÄR MER DYRBART ÄN OBEROENDE OCH FRIHET (Ho Chi Minh, Vietnam)

FRIHET ÄR DET BÄSTA TING SOM SÖKAS KAN ALL VÄRLDEN KRING (Biskop Tomas, Sverige)

Valdemar Wählin

1 MAJ GÅVAN

till det enade Vietnam kallades den insamlingskampanj som FNL-grupperna startade för att visa på det politiskt betydelsefulla i återföreningen och samtidigt ge ett konkret bidrag till dess förverkligande. Kampanjen bedrevs kring 1 maj tillsammans med ett 15-tal organisationer och pengarna samlades in via pg 400 499. Nästan 67 000 kr hade insamlingen resulterat i den 19/5 då pengarna överlämnades till Vietnams representanter i Sverige.

Detta innebar samtidigt att Vietnaminsamlingen passerade 10 1/2 miljon kr. Stöd Vietnams återuppbyggnad, pg 400 499!

NÄSTA NUMMER

av Vietnambulletinen utkommer i september.

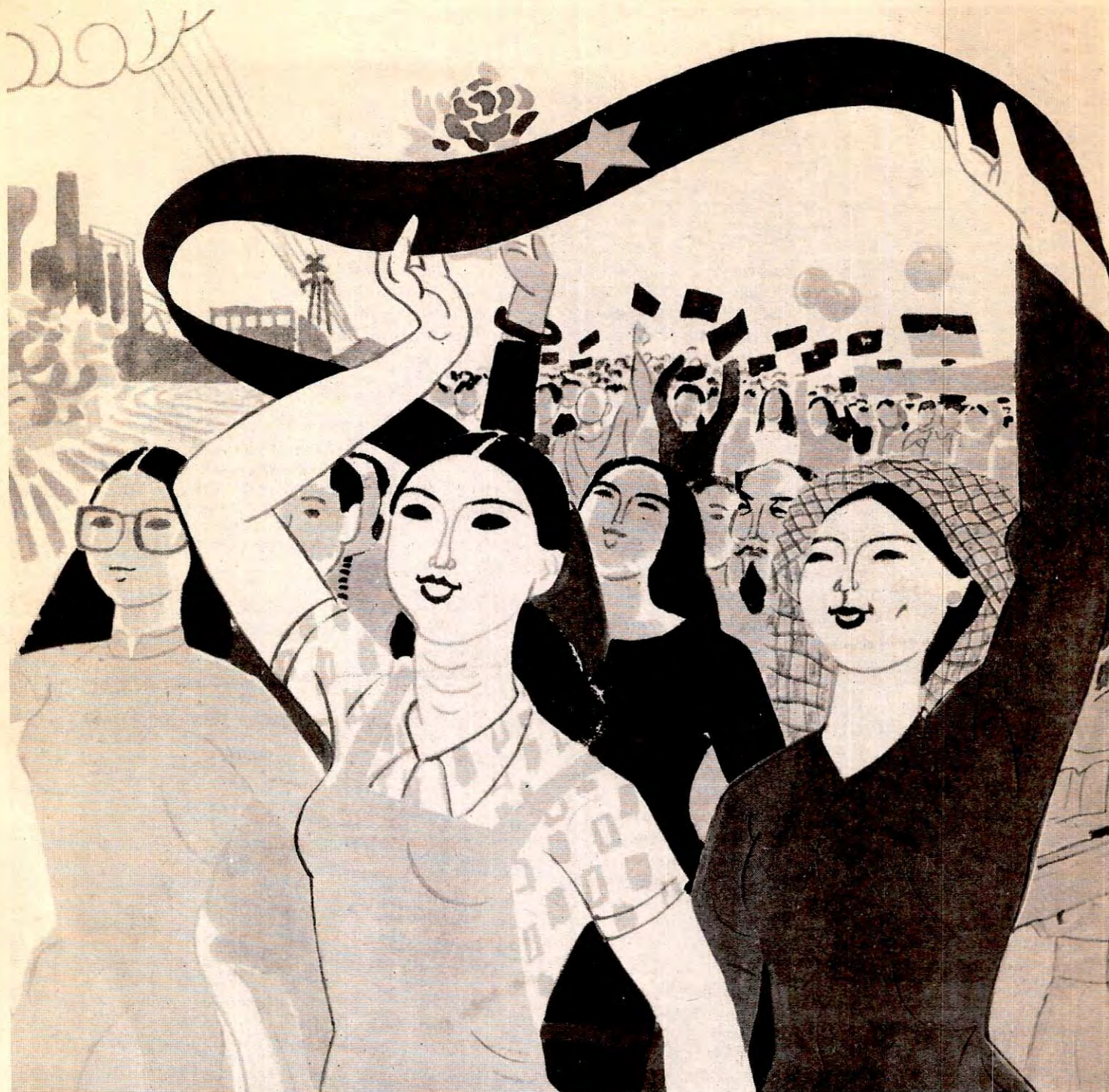
OMSLAGET

är gjort av Lars Amedé

INNEHÅLL

<i>Intervju med DRV:s ambassadör</i>	2
<i>Ledarsida</i>	5
<i>25 april i Vietnam</i>	6
<i>USA i Indokina</i>	8
<i>Utdrag ur bok av Nguyen Giap</i>	10
<i>Katolicismen i Vietnam</i>	12
<i>Miljöförstörelsen i Kambodja</i>	16
<i>Som en dröm efter hundra år</i>	18
<i>Novell</i>	20
<i>Indokinarörelser i andra länder</i>	22
<i>Indokineser på besök</i>	25
<i>Demonstrationsrätten</i>	26
<i>Aktiviteter för Indokina</i>	28
<i>Matematik i Vietnam</i>	31
<i>Kissinger krigsförbrytare</i>	31
<i>Bli medlem i FNL-grupperna</i>	32
<i>Sommarläger</i>	32
<i>Beställningslista</i>	33
<i>Upprop</i>	
<i>Sverige-Kambodja</i>	35
<i>Vietnamesisk serie</i>	36

25 april en festdag i Vietnam

Valen i Vietnam var direkta, allmänna och hemliga. Varje medborgare utom vissa, f.d. Thieulakejer hade rätt att delta. Det var personval, inte partival.

Nationalförsamlingen representerar folkets rätt till kollektivt ledarskap. Truong Chin, ordförande i det nationella valrådet, påpekade i ett uttalande angående valet:

»Därför måste de kommande valen bli ett tillfälle för alla befolkningsskikt i hela landet att med själ och hjärta kasta sej in i landets återuppbyggnad, i arbetet att stabilisera levnadsförhållandena, restaurera och utveckla ekonomin, utveckla kulturen, steg

för steg omvandla vårt land till ett socialistiskt land med en modern industri och jordbruk, ett mäktigt försvar och med en utvecklad kultur och vetenskap.»

Valdekret i nio kapitel

Republiken Sydvietnams PRRS Rådgivande råd och PRR utfärdade den 20 februari 1976 ett valdekret för valen av deputerade till det enade Vietnams nationalförsamling. Detta valdekret omfattar nio kapitel och femtioen paragrafer.

Enligt bestämmelserna i detta valdekret väljs deputerade till nationalförsamlingen i allmänna, hemliga, direkta och jämlika val.

Alla vietnamesiska medborgare, oavsett etnisk härkomst, kön, religion, utbildning, yrke, födelseort, bosättnings varaktighet, har rätt att delta i valen från 18 års ålder och är valbara från 21 års ålder, med undantag för mentalt oförmögna personer och de individer som av den revolutionära maktens lagar eller domstolar berövats sin rösträtt.

Alla vietnamesiska medborgare i folkarmén har rätt att delta i valen och är valbara.

Dessa båda rättigheter har också de personer som tillhörde den gamla regimens armé, och administration samt politiska reaktionära organisationer och som erhållit medborgarliga rättigheter enligt den politik som definierades den 28 januari 1976 av PRR, efter förslag från den revolutionära makten på kommunal nivå eller dess motsvarighet som ratifierats av den revolutionära makten på distrikts- eller motsvarande nivå.

Deputeranden väljs av valkretsarna. Antalet valda personer står i proportion till befolkningen, en deputerad väljs per 100 000 innevånare. I de fall då befolkningsunderlaget uppgår till ytterligare 50 000 kan valkretsarna välja ytterligare en deputerad.

På grundval av minoritetsbefolkningens storlek i förhållande till den totala befolkningen i Sydvietnam beslutar och fördelar PRRs Rådgivande råd antalet deputerade från denna, så att den blir representerad av ett erforderligt antal deputerade.

Sydvietnams valråd omfattar 5 personer. Dessa representerar den Nationella Befrielsefronten (FNL), Alliansen för Sydvietnams nationella, demokratiska och fredskrafter samt patrioter och demokrater i söder.

Senast trettio dagar före valdagen, ska vallängderna offentliggöras och sättas upp på de revolutionära folkkommittéernas kontor i kommuner, samhällen kvarter eller motsvarande administrativa enheter, och på allmänna platser i varje valkrets. Samtidigt skall befolkningen informeras om denna affischering så att den kan kontrollera att reglerna följs.

Inom tjugo dagar efter det att vallängderna offentliggjorts har befolkningen rätt att skriftligt eller muntligt framföra klagomål mot varje felaktighet eller utelämnande till det organ som ansvarar för upprättandet av vallängderna. Detta organ måste registrera klagomålen och skall rätta till misstaget inom tre dagar räknat från registreringen. I alla valkretsar skall kandidaterna rekommenderas samfällt av FNLs lokala kommitté, av Alliansen och de revolutionära massorganisationerna.

De revolutionära massorganisationerna på basnivå föreslår namn på personer som lojalt tjänat fosterlandet i kampen mot imperialismen och dessa lakejer och som stödjer landets återförening på statsplanet, liksom socialismen. Därefter är det FNLs, och Alliansens lokalkommittéers uppgift att förordna dem som kandidater och presentera dem.

I slutet av februari hölls också en valkonferens i södra Vietnam för de direkt valbara i varje provins.

Stor festdag

Mellan 7 och 19 stod vallokalerna öppna söndagen 25 april. Överallt i Vietnam firades valen med folkfester, karnevaler och hyllningar. I Haiphong bildades t ex en kör på 1 000 personer med syfte att uppträda på valdagen! Sånger och dikter till återföreningens ära har skapats i mängder. Danser har tillägnats valen och återföreningen. Artister har uppträtt längs det stora järnvägsbygget som går genom hela Vietnam, »Återföreningens järnväg», som går från Hanoi till Saigon. Speciellt uppskattad har pjäsen »Tåget mot söder» blivit, uppges det. En utställning med titeln »Trettio års segerrik revolutionär kamp» öppnades i Hanoi lagom till valen. Den kommer att efterträdas av en annan stor utställning som handlar om den nationella enhetens historia.

Patrioter i spetsen

De som representerar folket i den gemensamma nationalförsamlingen är de som stått i spetsen för kampen för nationell befrielse och oberoende. De har valts på dessa grunder, de som mest hängivet har tjänat den nationella revolutionen har också fått folkets förtroende.

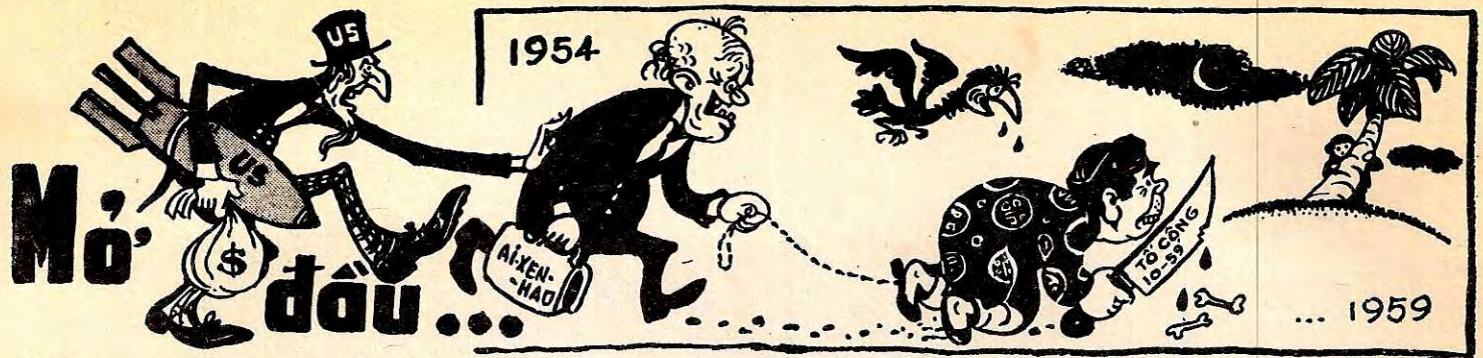
Den gemensamma nationalförsamlingens uppgift är förutom de ovannämnda, också att utnämna landets ledare. I skrivande stund har nationalförsamlingen inte konstituerat sej, men med säkerhet kommer där att återfinnas de största patrioterna.

Ambassadör Nguyen Viet:

Som ni vet äger de här allmänna valen rum efter den stora segern i kampen mot den amerikanska aggressionen. Landet är fullständigt oberoende, folket är dess verkliga herre. I valen kommer varje vietnamesisk medborgare att utnyttja sin rätt till kollektivt ledarskap över landet och utse statens högsta maktorgan. Genom sin röst uttrycker det vietnamesiska folket sin önskan om oberoende och återförening, sin önskan att bygga ett nytt liv. Därför har dessa val en stor politisk betydelse för den revolutionära saken i hela landet och står i nära samband med upprättandet och befästandet av en gemensam stat för hela landet och påverkar framåtskridandet av landets uppbygge. Det ger tillfälle att uppvisa hela det vietnamesiska folkets betydande politiska styrka, under Vietnams Arbetarpartis klarsynta ledning för bygget av ett fredligt, oberoende, enat och socialistiskt Vietnam.

Här finns en aspekt som jag skulle vilja utveckla lite mer:

Den demokrati som det handlar om här, är den socialistiska demokratin, det arbetande folkets, arbetarnas, böndernas, de intellektuella och andra skikts verkliga demokrati. Denna demokrati skiljer sig helt och hållet från den borgerliga demokratin, som är en sorts formell demokrati, en liten minoritet utsugares demokrati, vilka nekar demokrati för majoriteten. ■

1954. Det vietnamesiska folket hade segrat över fransmännen och norra Vietnam var helt befriat. Men i söder var nya kolonisatörer snabbt på plats. USA installerade sig i Saigon med hjälp av diktatorn Ngo Dinh Diem.

För 25 år sedan inledde USA sin intervention i Vietnam genom att sända vapen och materiel till den franska armén i Indokina. En av de teorier, som har förts fram för att förklara USAs stöd åt fransmännen, är den så kallade misstagsteorin. Denna teori har getts många olika utformningar. Grundtanken är dock, att USAs politik byggdes på vanföreställningar om situationen i Asien, och att USAs inblandning i Vietnam därför var ett misstag. Förespråkare av misstagsteorin hävdar t ex, att beslutsfattarna i Washington styrdes av en blind antikommunism och aldrig förstod de sociala krafter som var i rörelse i Asien. De maktavande insåg inte, menar man, att de kommunistiska framgångarna hade sin grund i kampen för nationell självständighet och ekonomiska framsteg.

Denna uppfattning är felaktig. I Washington hade man tvärtom en klar bild av vad som låg bakom den revolutionära utvecklingen i Asien.

Myten om det amerikanska misstaget

Efter kommunisternas seger i Kina 1949 framfördes i USA stark kritik mot den officiella politiken. Kritikerna förklarade att det indirekt var Trumanregeringen som, genom att begränsa hjälpen till Chiang Kai-shek, hade orsakat Kinas "fall". Utrikesminister Dean Acheson och andra representanter för State Department hävdade gentemot detta, att "... det olycksbådande resultatet av inbördeskriget låg utom kontroll för Förenta Staternas regering. Inget som detta land gjorde eller kunde ha gjort inom möjligheternas gräns skulle ha förmått ändra resultatet..." (USRC, s xvi). Utvecklingen i Kina var, ansåg man, framför allt ett resultat av inre krafter och Kuomintangens oförmåga att vinna stöd hos det kinesiska folket.

En liknande uppfattning hade de styrande om utvecklingen i resten av Asien. Talesmän för State Department förklarade vid flera tillfällen att det allvarigaste problemet i Asien var många länders "mottaglighet för subversion och penetration". Denna mottaglighet berodde främst på den starka nationalismen i området.

Nationella säkerhetsrådet skrev i en rapport i december 1949, att den viktigaste politiska faktorn i Sydostasien var konflikten mellan kolonialismen och självständighetsrörelserna. Faran med denna konflikt var att den utgjorde en "fertil grund för subversiva kommunistiska aktiviteter" (USVR 8, s 247).

Denna uppfattning bibehölls även efter Koreakrigets utbrott i juni 1950. Acheson förklarade i september samma år, att "det grundläggande faktumet i Asien" var folkens strävan efter nationell självständighet och bättre levnadsförhållanden. Denna strävan hade, menade han, exploaterats av kommunisterna med deras "falska löften" (DSB 18.9.50).

Insikten om sambandet mellan kolonialismen och det revolutionära uppsvinget i Asien gjorde att man i Washington var intresserad av att motverka den franska kolonialpolitiken i Indokina. Endast genom att gradvis tillgodose kraven på självständighet kunde en revolutionär utveckling förhindras. Upplösning av det traditionella kolonialväldet i Indokina och på andra håll

i Asien var också viktigt som ett led i USAs open door-politik efter kriget. (USA försökte skapa nya internationella ekonomiska relationer som skulle tillåta ett fritt flöde av varor och kapital i hela världen. De traditionella kolonialväldena stod i vägen för denna målsättning.)

Samtidigt som USA hade intressen mot sätta den franska kolonialmakten i Vietnam, hade man intresse av att bekämpa den revolutionära självständighetsrörelsen — Viet Minh. De styrande i Washington ställdes därför inför en dubbel uppgift. (Å ena sidan måste de motverka den franska kolonialpolitiken. Å andra sidan var de tvungna att bekämpa den antikomunistiska rörelsen. USAs politik i Vietnam åren efter andra världskriget kan ses som ett försök att lösa denna dubbla uppgift.)

USAs politik 1945 var att erkänna Frankrikes överhöghet i Indokina men samtidigt genom påtryckningar försöka få till stånd en liberalare fransk kolonialpolitik.

Efter att Vietnam tillfälligt ockuperats av britterna och kineserna påbörjade fransmännen 1946 sitt försök att militärt krossa

den nybildade Demokratiska Republiken Vietnam och återupprätta sitt kolonialvälde. Washington beslöt att inte motsätta sig den franska återerövringen, men började vid denna tid att oroa sig för en revolutionär utveckling i Vietnam. Acheson förklarade i ett telegram i december 1946, att "sämsta möjliga resultat... vore upprättandet av en kommunist-styrd, Moskva-orienterad stat i Indokina" (USVR 8, s 85).

USA var dock inte berett att aktivt understödja den franska återerövringen. Truman förbjöd all amerikansk försäljning till fransmännen av vapen som var avsedda att användas i Indokin. Anledningen till detta formulerades av State Departments Fjärran Östern-avdelning:

"... det skulle vara önskvärd politiskt för USA att inte ge militärt bistånd till eller bli associerat med återupprättandet av fransk kontroll över Indokina" (USVR 8, s 12).

Situationen i Indokina blev för de styrande i Washington ett allt större problem. Marshall klagade som utrikesminister i februari 1947 över "fortsatt existens /av/ farligt omoderna koloniala synsätt och metoder i området". Å andra sidan hade Ho Chi Minh "direkta kommunistiska kontakter" och USA var inte intresserat av att "se koloniala imperieadministrationer ersätta av /en/ filosofi och politiska organisationer härstammande från och kontrollerade av Kreml." "Uppriktigt sagt", förklarade Marshall, "har vi ingen lösning på problemet att föreslå" (USRV 8, s 98f).

En lösning tycktes dock uppenbara sig i form av den forna kejsaren, Bao Dai. Fransmännen hade under åren 1945 och 1946 förhandlat med Ho Chi Minh om Vietnams framtida status. Kontakterna mellan de franska representanterna och Viet Minh avbröts 1947. Fransmännen började i stället att underhandla med Bao Dai, som fungerat som kejsare under den japanska ockupationen men abdikerat till Viet Minh i augusti 1945.

Den starka nationalismen i Asien var, enligt Washingtons uppfattning, inte något negativt. Tvärtom. USA hade självt intresse av att upplösa de traditionella kolonialväldena. En fara blev de nationella rörelserna först när de ställts under en revolutionär ledning. USA utvecklade under slutet av 40-talet därför strategin att försöka ersätta kommunistiska och "ultranationalistiska" ledare med "genuina nationalistiska". Det gällde att på alla sätt stärka "sant nationalistiska grupper" i olika länder. På detta vis skulle man klara sig ur dilemmat att behöva välja mellan stöd åt kolonialismen och stöd åt den revolutionära självständighetsrörelsen.

Inom State Department var man klar över, att Bao Dai inte var den idealiska representanten för den "genuina nationalismen", men man såg samtidigt inget annat alternativ.

I mars 1949 nådde fransmännen och Bao Dai fram till en första överenskommelse, det s k Elyséeavtalet. USA välkomnade avtalet. Innan överenskommelsen tillämpats måste den dock stadfästas av den franska nationalförsamlingen. I Washington oroades man över att nationalförsamlingen dröjde med ratifikationen.

Samtidigt inträffade allvarliga saker på andra håll i Asien. I Kina var den revolutionära befrielsearmén på väg att besegra Kuomintangs styrkor. Detta fick stor betydelse för USAs politik i Asien. I Washington genomfördes en strategisk omvärdering av situationen i Fjärran Östern. Nationella säkerhetsrådet slog fast, att USA skulle utnyttja alla användbara medel för att förhindra ytterligare kommunistexpansion i Sydostasien. Speciell uppmärksamhet skulle ägnas åt Indokina. USA var nu berett att med militär och ekonomisk hjälp understödja fransmännen i detta "nyckelområde".

Först måste dock Elyséeavtalet ratificeras av den franska nationalförsamlingen. Detta klagjordes för fransmännen. USA var inte "benäget att gottgöra franska brister... till priset av sin egen kvarvarande prestige /i/ Asien" (USVR 8, s 194).

Efter en hård debatt i nationalförsamlingen stadfästes Elyséeavtalet slutligen den 2 februari 1950. USA erkände omedelbart den nya "Staten Vietnam", och i ett speciellt uttalande antydde man möjligheten av amerikansk hjälp.

USA försökte, men misslyckades med, att i förhandlingarna om hjälpen pressa fransmännen till ytterligare eftergifter åt Bao Dai. Den 8 maj kungjorde Acheson beslutet att ge militärt och ekonomiskt bistånd till Indokina. Ett par månader senare började de första amerikanska vapnen att anlända till Vietnam.

Det var så USA inledde sin intervention i Vietnam. Orsaken var inte vanföreställningar hos maktbarnarna i Washington. De styrande hade en klar uppfattning om de

sociala krafterna i Asien. De var väl medvetna om den starka nationalismen i Indokina. Att USA trots detta ställde sig på fransmännens sida berodde på den vietnamesiska självständighetsrörelsens revolutionära karaktär. Eftersom USA ville förhindra en revolutionär utveckling i Asien blev man tvungen att bekämpa Viet Minh.

Men i och med att USA ställde sig på kolonialmaktens sida mot den vietnamesiska självständighetsrörelsen förstärktes den revolutionära glöden inte bara i Indokina utan i hela Asien. USAs "traditionella anseende som en icke-imperialistiskt förespråkare för frihet och självständighet för alla nationer" gick förlorat och därmed också USAs förmåga att utöva inflytande över nationalistiska grupper i Asien.

De styrande i Washington såg sig fångade i en ond cirkel. Att bekämpa Viet Minh var nödvändigt för att förhindra en revolutionär utveckling i Asien. Men stödet åt fransmännen innebar samtidigt att de revolutionära tendenserna förstärktes. De styrande försökte klara sig undan genom att satsa på utvecklandet av en "genuin nationalism" i Vietnam. Detta misslyckades. Bao Dai blev aldrig annat än en marionett. Männen i State Department förmådde inte beröva den vietnamesiska självständighetsrörelsen dess revolutionära ledning. Där ligger början till USAs nederlag. Den amerikanska imperialismen fångades i en ond cirkel som visade sig vara en nedåtgående spiral.

Mikael Nyberg

FÖRKORTNINGAR:

USRC = United States Relations with China, US Dep of State, 1949.

USVR 8 = United States - Vietnam Relations 1945-1967. Study Prepared by the Dep of Defense, Washington 1971, Book 8.

DSB = The Department of State Bulletin.

I april valde det vietnamesiska folket en gemensam nationalförsamling till det återförenade Vietnam. Ur Vietnams lysande kamp för nationell befrielse finns mycket att lära. 1945 genomfördes Augustirevolutionen, och Demokratiska Republiken Vietnam utropades. Nyligen utkom en bok av Vo Nguyen Giap, försvarsminister i DRV, med anteckningar om detta viktiga skede i Vietnams historia »Unforgettable days».

Giap citerar Lenin i sin efterskrift till boken; »Det är svårt att erövra makten, men det är ännu svårare att behålla den». Den nya republiken var omsvärnad av fiender — franska kolonialister, brittiska imperialister, Chiang Kai-shek-trupper, och så amerikaner. . .

Fosterlandets öde var i ständig fara, och många gånger tycktes det hänga på ett hår, säger Giap. »En smula förvirring, ett ögonblicks obeslutsamhet kunde ohjälpligt försvaga revolutionen. Då behövdes verkligen ett exceptionellt klarsynt ledarskap».

Det var de svåra kompromissernas tid, då ett felaktigt beslut kunde bli ödesdigert.

Var och en som är intresserad av nationernas kamp för frigörelse, bör läsa Giaps bok om detta synnerligen viktiga avsnitt i den vietnamesiska kampen.

Kampen för att behålla makten

När någonting har hänt, verkar det ganska enkelt att se vilka faktorer som nödvändigtvis har förvandlat möjligheterna till realiteter. Vi är böjda att helt enkelt säga: »Det var nödvändigt att det skedde, det har inte kunnat gå annorlunda».

I samhället, i kampen mellan medvetna människor, är i själva verket varje förändring resultatet av en mycket komplex utvecklingsprocess. Den revolutionäre ledaren måste hitta de allmänna och särskilda lagarna i händelser bland en mängd fenomen där det falska knappast går att skilja från det sanna, och där relationerna är oräkneliga och invecklade och utvecklas oavbrutet. Att exakt och vetenskapligt beräkna förloppet av vissa skeden, av hur vissa situationer troligen kommer att utveckla sej i framtiden, är av största betydelse i revolutionärt arbete. Sådana beräkningar kommer att seriöst provas av verkligheten och tiden, och en riktig förutsägelse är ett verk av snillen.

Andra världskriget startade 1939. De tyska fascisttrupperna överföll många europeiska länder. De slukade Frankrike inom några veckor. England ödelades av bomber från ett flygvapen prytt med hakkorsets tecken. I Asien hade de japanska fascisterna intagit en stor del av det jättelika kinesiska fastlandet. Det var just när fascismen nådde sin topp som Onkel Ho och vårt parti förutsåg dess nederlag och insåg tillfället för Vietnam att återvinna sitt oberoende. Onkel Ho beslöt att återvända hem.

På våren 1941, i en fuktig grotta i Pac Bo, höll partiets centralkommitté sin åttonde konferens under hans ordförandeskap. Konferensen noterade: »Om det förra imperialistkriget födde Sovjetunionen, ett socialistiskt land, så kommer detta krig att föda många andra socialistiska stater; nu kommer revolutionen att segra i många länder».

Centralkommittén och Onkel Ho ställde den nationella befrielsen som en brådskande revolutionär uppgift. Centralkommittén pekade på gynnsamma objektiva villkor för en framgångsrik resning, bl a en eventuell invasion av Indokina av de allierade trupperna, och försäkrade: »Att förbereda en resning är den centrala uppgiften för partiet och folket för närvarande».

De tyska fascisttrupperna genomförde på sommaren detta år en överraskningsattack mot Sovjetunionen. Det liknade en orkan. Inom loppet av några veckor hade de avancerat hundratal kilometer in i Oktoberrevolutionens land.

På vintern genomförde de japanska fascisterna massiva attacker i Stilla havet. I Kina måste Röda armén kämpa på två fronter, dels mot angriparna mot de japanska fascisterna och dels mot förrädaren Chiang Kai-sheks Kuomintangtrupper. Den uppåtgående solen hade stigit över Franska Indokina, Brittiskägda Hongkong, Burma och Malaya och »USA-skyddade» Filippinerna. Under dessa kalla nätter, när han försökte fly undan den lokala polisens efterlysning i Pac Bo-området, förutspådde onkel Ho revolutionens seger: »Den kommer att fullbordas 1945».

Så lyder den sista raden i »Vietnams historia på vers», skriven av honom under dessa dagar och tryckt därefter. Personal på revolutionsmuseet upptäckte en kopia gömd bakom en bambuvägg i ett hus i Pac Bo. Husägaren hade varit medlem i en nationell befrielseorganisation under de förrevolutionära dagarna.

Onkel Ho nämnde aldrig dessa rader. Vi för vår del var alltför upptagna för att fråga honom hur det var möjligt att kunna göra en sådan exakt förutsägelse. Detta har blivit en av de saker som man aldrig riktigt har förstått hos honom under hans stora revolutionära liv — nästan sextio års revolutionär aktivitet.

Partiets linje har varit att försöka undvika att ensam kämpa mot åtskilliga allierade trupper som invaderar samtidigt, och upprepade att »i vilket fall som helst är det bara vår egen styrka som avgör hur kampen mellan oss och de allierade avlöper.»

Lenin sa: »Historien i allmänhet och revolutioners historia i synnerhet fortskrider alltid på ett rikare, mer varierat, mer mångskiftande, mer levande och fantasifullare sätt än vad som kan anas ens av det bästa politiska parti». Det var exakt vad som hände i vårt land. Idag är vi stolta över att det faktum att vårt parti var kapabelt att förutse den grundläggande tendensen i utvecklingen. Den rätta tidsuppskattningen och den omdömesgilla politiken hos vårt parti ledde till seger för den allmänna

augustiresningen, och ledde den nyfödda Demokratiska Republiken Vietnam genom stora svårigheter under det första stadiet. I södern hade de franska kolonialisternas och de brittiska interventionisternas plan »snabb strid, snabb seger» misslyckats ända från början. I Bac Bo och Trung Bo kunde Chiang Kai-shektrupperna, USA-utrustade och tio gånger så starka som våra egna trupper, inte lyckas med att störta den unga revolutionära makten som de planerat.

Emellertid återstod många faror och svårigheter. De enda främmande trupperna på vår jord innan vi grep makten, var sextiotusen japaner. Knappt hade vi återvunnit vårt oberoende förrän nästan 200 000 Chianggrupper vällde in i landet, medan några tusen anglo-indiska trupper landsteg i söder. De följdes av tiotusentals franska trupper medan tusentals redan besegrade franska trupper återupprustades. De som hade flytt till Kina återvände. De japanska trupperna fanns fortfarande kvar och utgjorde ett annat hot. Japan hade kapitulerat, men de japanska trupperna i Indokina hade inte lidit några större förluster. Precis som arméerna från Frankrike, Storbritannien och Chiangtrupperna, representerade japanerna de segrande allierade.

Mot slutet av november 1945 gjorde partiets centralkommitté en uppskattning av situationen och tog beslut rörande den kommande perioden. Det hette: ». . . Ju lättare det var att gripa makten, dess svårare kommer det att bli att behålla den. Den nyetablerade demokratiska republikanska regeringen möter en extremt svår situation».

Partiets centralkommitté påpekade att de interna uppgifterna vid den här tiden var att »konsolidera makten, gå emot de franska kolonialisterna, eliminera de interna fienderna och förbättra folkets levnadsstandard.»

I det ytterligt förvirrade sakernas tillstånd som rådde i landet, när interna och externa fiender fanns överallt omkring oss, var det av största betydelse att definiera huvudfienden. Partiet analyserade ställningarna för våra olika fiender. Amerikanerna, trots uttalanden om neutralitet i den indokinesiska frågan, stödde i hemlighet fransmännen. Anglo-amerikanerna stod inför ett dilemma i sina relationer till fransmännen: å ena sidan ville de flytta fram sina egna positioner i Indokina och Sydostasien, medan de å andra sidan ville uppnå en kompromiss inför utsikten av en enad front mot Sovjet. Chiang Kai-shek-klicken sände sina trupper till vårt land i den ursprungliga avsikten att störta makten som vårt parti upprättat och ersätta den med en lydregering i dess tjänst. Men när de såg att folket var enigt i sitt stöd till oss, så måste de istället söka kontakt med oss. De fruktade vår kommunism och var rädda att »alliansen mellan indokinesiska och kinesiska kommunister kan göra hela Sydkina kommunistiskt», och därför planerade de att återorganisera den provisoriska regeringen och där skicka in sina egna agenter.

Partiets centralkommitté slog fast: ». . . Förr eller senare kommer de att tillåta att Indokina åter blir franskt, därför att det senare kommer att tillfredsställa deras egna intressen».

Utifrån de ovannämnda analyserna definierades nationens och proletarietets uppgifter, och huvuduppgiften för revolutionen pekades klart ut: »De fortsatta parollerna ska vara 'Nationen framför allt', 'Fosterlandet framför allt'. Vår huvudfiende är för närvarande de franska, kolonialistiska angriparna. Kampens spjutspets ska riktas mot dem.» Uppgifterna givna av partiet var: »Mobilisera hela folkets krafter i ett ihärdigt motstånd, organisera och led ett utdraget motståndskrig och kombinera gerillakrig med totalt icke-samarbete». Situationen utvecklades hastigt på ett mycket invecklat sätt.■

Ur »Unforgettable Days»

Vo Nguyen Giap, Hanoi 1975.

Fotnot: I »Unforgettable Days» avslöjar Giap också när Saigon fick sitt nuvarande namn. 1945 reste sej över en miljon människor i en revolt mot kolonialisterna. Ett av slagorden var: »Befria Ho Chi Minhstaden!» Redan då fick staden det namn den nu bär officiellt. . .

"FOLKETS VILJA ÄR GUDS VILJA"

Klockan 9 den 12 februari 1975 angrep polisen i Ho Chi Minhs stad ett motståndsnäste i kyrkan Vinh Son (St Vincents kyrka). Nguyen Van Rang, ledare för polisen och en av hans män dödades med maskingevärseld från kontrarevolutionärerna, när de gick in i byggnaden.

Efter ett dygns belägring gav sig de som förskansat sig i kyrkan. Polisens byte blev eldvapen, radiosändare. Kuppmakarna anklagas för väpnat motstånd, förfälskning av checker, uppviglingsförsök och konspiration mot regeringen.

I kyrkan hittade man den antikommunistiska ligans tryckpressar, foto- och radioutrustning, sedelpapper och ett vapenförråd, bl a innehållande tårgas. Dessutom hittade man ett antal handskrivna radioanföranden.

Man antar att ligan är ansvarig för en del tidigare granatintermezzon vid offentliga möten. I ligan ingick en del tekniker utbildade i Japan och Frankrike och några fd Saigonofficerare.

Händelsen verkar dock vara en engångsföreteelse. Ärkebiskopen i Ho Chi Minhs stad har gång på gång betonat att det inte finns några motsättningar mellan kristendomen och socialismen. Han har strängt fördömt de katoliker som »missbrukat sin religiösa tro till att förråda sitt land». Det finns tyvärr, säger ärkebiskopen, »ännu vissa personer som tror att de genom att gå emot den nya regeringen tjänar kyrkan».

Hopp om bättre liv

Kristendomen kom till Vietnam redan på 1500-talet. Landets ledande religion på den tiden var konfusianismen. Den gav inte folket mycket hopp om ett bättre liv undan den svält och det förtryck som då rådde i landet. Därför fick de europeiska missionärerna lätt gehör för sina läror, speciellt bland landets fattigaste. Men kristendomen blev en vägröjare för den franska kolonialismen, genom att många av de nyfrälsta lätt föll offer för landsförrädare, som inbillade folk, att de genom att liera sig med fransmännen tjänade Gud.

När Vietnam delades 1954 lämnade många katoliker Nordvietnam. De flesta var bybor, som flyttade i grupp under någon prästs ledning. Många av dessa grupper slog sig ned nära amerikanska baser, tog jobb där, och byggde rikt utsmyckade kyrkor. När Thieu delade ut jord till bönderna, fick kyrkan behålla sina lantegendomar. Inte konstigt att många präster fick en enorm

Kristendomen kom till Vietnam redan på 1500-talet. Den gav folket det hopp om ett bättre liv undan den svält och det förtryck som då rådde i landet.

Därför skaffade sig den nya religionen snabbt fotfäste.

Fransmännen och amerikanerna försökte utnyttja kristendomen för att vinna politiska anhängare. Den misstro som imperialisterna utsådde bland vissa kristna håller nu på att växa bort.

– De kom underfund med att socialismen inte är någon fiende till gudstron. Och att folkets vilja är Guds vilja, säger Dien, ledare för ett socialistiskt kollektivjordbruk.

makt över sina församlingsbor både i ekonomiskt och politiskt hänseende.

Ouang Minh, kyrkoherde i Vinh Son var just den typen av präst, som flyttat söderut. Han ägnade sig åt affärer av olika slag, bl a lotterier. När han skulle bygga sin kyrka, köpte han upp jord och lät fördriva familjer från deras mark. Till hans heder kan dock sägas att han öppnade en skola i sin kyrka (sammandrag ur Asiaweek, en sydöstasiatisk liberal-konservativ tidning).

Kyrkan blev ett fort

Tidningen Vietnam Courier som utges i Hanoi ger flera exempel på hur kristendomen och socialismen samsas i det befriade Vietnam:

Thai Lac är en katolsk by i Syd-vietnam, som grundades för 17 år sedan av 133 familjer, som flyttat från Thai Binh i Nordvietnam. Eftersom risskörden inte förslog till att försörja de nyinflyttade, tvingades de unga männen att enrollera sig i Saigon-armén och flickorna att på sedvanligt sätt jobba för amerikanerna.

Byn Thai Lac förvandlades till ett väpnat fort mot befrielsearmen. En tre meter bred taggtrådsmur och ett djupt dike skiljde byn från omvärlden. Befästningar omgav den och saigonsoldater bevakade den.

Saigonregimen utsatte byn för en intensiv antikommunistpropaganda för att ytterligare vidga gapet mellan de evakuerade katolikerna och FNL-armén. Och strax före nederlaget inbillade marionetterna byns invånare att den nya regeringen skulle komma att straffa dem som hade flytt söderut 1954.

Därför mötte byns invånare befrielsearmen med stor misstro. Många katoliker stod i timtal framför sina altaren och bad. Soldaterna använde mycket tid till att förklara för byns invånare att de inte hade något att frukta och att det rådde religionsfrihet i PRR.

Men så småningom gav befrielsesoldaternas vänlighet resultat. Bybefolkningen vå-

gade börja tala med dem och lämnade till sist frivilligt över sin vapen. Då lossnade också tunghäften och de började berätta för FNL-soldaterna om sina lidanden under Saigon-tiden.

En gotisk katedral i Nord-Vietnam

Reser man i Nord-Vietnam söder om Hanoi och kommer till kooperativet Xuan Phuong tror man sig plötsligt förflyttad till Frankrike. En gotisk katedral avtecknar sig mot horisonten.

Det är Bui Chu, ett av Vietnams största katolska centra. Det grundades av spanska dominikanermunkar i slutet av 1800-talet. Dit söker sig katoliker från hela landet, för att bringa den obefläckade jungfru Maria, som kyrkan helgats åt, sin hyllning.

Under motståndskriget mot fransmännen på 50-talet stod katolikerna på de främmande inkräktarnas sida. Nattetid smög de över floden och gjorde rader i den närbelägna byn, där sympatisörer till befrielsesidan bodde.

– Jag vill helst inte tänka på de gräsliga dåd, som katolikerna begick på den tiden, säger kooperativets ledare Dien.

– De var besatta av en absurd fanatism. De var offer för kolonialisternas propaganda, som försökte skilja katolikerna från deras fosterland.

– I 20 år har vi försökt överbygga misstroendet och fördomarna mellan katolikerna i Phu Nhai och deras icke-katolska grannar.

– Beviset på att vi håller på att lyckas är den här lilla bron, som vi döpt till Återföreningen. Den har vi byggt tillsammans med katolikerna, fortsätter Dien. Och våra katolska grannar ingår nu i vårt jordbrukskooperativ.

För första gången i Phu Nhais annaler vajar nu Nordvietnams flagga och katolikernas flagga sida vid sida i Phu Nhais klocktorn. När journalisten från Hanoi besökte byn, hamnade han mitt uppi en stor pilgrimgudstjänst. Tusentals vietnamesiska

*Påven och Vietnams revolutionära ledare –
har de något gemensamt?*

öppnade skolor. Hela tiden motarbetades man av reaktionära katolska element, som hotade folk med helvetets eld om de samarbetade med befrielsearmén.

– En gång hotades risskörden av en katastrofal översvämning, berättar Lam, och vi hade inga elektriska pumpar. Koooperativet beslöt ösa för hand, vilket fick en av

pilgrimer trängdes, både i och utanför kyrkan. Ljudet av bönerna och litaniorna blandade sig med musiken från orgeln och klockspelet.

Thai, en av församlingens äldste talar om att man på sistone minskat ner på överdådet kring gudstjänstfirandet. Allt i enlighet med regeringens nya riktlinjer för kulturpolitiken.

– Förr pågick mässorna i flera dar i sträck. 10 000-tals personer, som vi inte hade några möjligheter att ta hand om, sökte sig hit. Ofta var det väldigt kallt. Folk fick sova utomhus. Vissa reaktionära element drog fördel av oordningen och saboterade religionsfriheten med spel om pengar och opiumrökning.

På kyrkofasaden står det: O quam tendus est locus iste domus dei. . . O helga rum, Herrens hus. . . Så paradoxalt det än kan låta, är det den segrande socialistiska befrielseströrelsen, som förvandlade detta hus, som mellan år 1950-54 t o m fungerade som tortyrkammare för fångna partisaner, till ett Herrens hus. Det var regeringen i Hanoi som återinförde den traditionella pilgrimsfesten, som upphört under den franska ockupationen.

Hjälp dig själv så hjälper dig Gud

Befrielsearmén gav den katolska församlingen jord att odla, och konstgödsel. Man

präster att le och hånfullt säga: »Vilka barnsligheter. Det är lika bra att ge upp. Det är Guds vilja som sker.» Men vi sa till folket: »Hjälp dig själv, så hjälper dig Gud.» Och med våra enkla skopor räddade vi tillsammans skörden, säger Dien.

– På detta sätt kom folket att lyssna mer och mer till oss. De kom underfund med att socialismens inte är någon fiende till gudstron och att folkets vilja är Guds vilja.

Ärkebiskopen i Ho Chi Minhs stad, Nguyen Van Binh, sa vid en konferens inför valet, att han väddar till de religiösa att aktivt delta i nationens liv och att på det politiska planet arbeta för socialismen.

Det är långt mellan detta uttalande och det som gjordes av Vietnams biskopar i Hanoi 1951: där de varnar för den farliga ateistiska kommunismen och konstaterar att kyrkan och kommunismen är varandras fiender.

Några höga revolutionära ledare från Vietnam besökte nyligen Vatikanen. Påven uttalade sig då för att katolikerna borde »närma sig folket.» ■

MILJÖMORDET

—stor förödelse, liten militär effekt

Miljontals träd ruttnar inifrån av metallsplitter-skador. En fjärdedel av Syd-Vietnams jord eroderar bort på grund av bombskador. Växtgifterna har förstört djurens livsrum och föda. Stora områden ligger totalt ödelagda, intill minsta mikroorganisation, av de Romerska plogarna.

Det amerikanska angreppet mot Vietnam riktade sig ju inte bara mot människor utan mot hela naturen. Tanken var enkel: genom att förinta fiendens — d v s folkets — hela omgivning skulle man beröva den både möjligheten att försörja sig och gömma sig.

Anfallet mot naturen, miljömordet i Vietnam, pågick intensivast åren 1965-73. Vapnen var främst av tre slag:

Bomber och granater.

Växtgifter.

Caterpillar, s k Romerska plogar.

De allvarligaste och långvarigaste skadorna orsakades av bombkriget. Under de aktuella åtta åren släppte USA elva miljoner bomber och 217 miljoner granater över Sydvietnam. Angreppen riktades nästan uteslutande mot landsbygden och koncentrerades mot s k Free Fire Zones, befrielsearméns starkaste basområden.

Ingen vet exakt hur många djur som dödades eller hur stora skogar som förintades av bomberna. Den amerikanska professorn Artur Westing, en av de främsta experterna på miljömordet i Indokina, konstaterar dock att det rör sig om miljoner djur och många miljoner träd.

Träden ruttnar

När ett träd i tropikerna skadas av metallsplitter uppstår det mycket lätt röta, vilket ofta leder till att stammen blir så svag att trädet blåser omkull. I de mest bombade områdena norr och nordväst om Saigon beräknar man att åttio procent av samtliga stora träd förstörts på detta sätt.

Bomberna har deformerat hela landskapet: vi har sett många bilder av mänliknande områden i Vietnam, väldiga ytor av tätt liggande vattenfyllda kratrar där det tidigare funnits risfält eller skogar. Den totala ytan av kratrarna uppgår till 148 000 hektar — en procent av Sydvietsnams totala landyta. Men till detta måste läggas de stora omgivande arealerna som indirekt förstörs av bomberna, genom utslagna dräneringssystem, vallar, dammar och kanaler och genom den kraftigt ökade jorderosionen. Enligt Westing förstörde en av B 52-ornas 66 000 rader ungefär 65 hektar mark, vilket sammanlagt gör en fjärdedel av

na.

Vad ville egentligen USA med denna ur militär synpunkt meningslösa förstörelse? frågar Tommy Hammarström som läst några vetenskapliga uppsatser om det gigantiska miljömordet i Vietnam.

Sydvietnams totala yta (men då måste man hålla i minnet att angreppen koncentrerades över vissa områden, som bombades om och om igen).

USAs andra stora vapen mot Vietnams natur var växtgifterna, så kallade herbicider. Deras ändamål var att avlöva skogen —

och förstöra gerillans gömställen) — samt att döda grödan. De herbicider som användes var av tre slag:

● Agent Orange, som består av en blandning av två fenoxisyror 2,4-D och 2,4,5-T — (samma ämnen som ingår i det inte obekanta bekämpningsmedlet Hormoslyr).

Detta var det mest använda giftet. USA besprutade uppskattningsvis 1,7 miljoner hektar skog med Agent Orange, en tiondel av Sydvietsnams yta. Enligt många rapporter orsakade medlet fosterskador och efter omfattande protester tvingades man upphöra med besprutningarna 1970. Uppgifterna om fosterskador är inte entydiga (de tillbakavisas till exempel av det svenska naturvårdsverket som med liv och lust försvarar skogsbolagens rätt att spruta Hormoslyr över sina hyggen). Däremot finns det många indikationer på att en förorening i 2,4,5-T, dioxin, skulle ge sådana skador. Dioxin är ett oerhört starkt gift.

● Agent Blue, eller kakodylsyra användes för att döda växter och skada grödan, med andra ord för att orsaka svält. Syran anses dock inte vara omedelbart skadlig för människor eller djur.

● Agent White, eller picloram, användes för avlövning och för att utrota grönsaker. Det anses relativt ofarligt för människor.

Balansen rubbas

De värsta effekterna av herbiciderna har inte varit den akuta giftigheten, utan att de på sikt rubbat hela den ekologiska balansen i naturen. När lövträden dödas mister masken viktig och näringsrik gödning. De växter som så småningom erövrar den förödda skogen är ensartade, hårdiga och mindre än de ursprungliga träden.

Djur och växter som inte dödas direkt av giftet, utrotas på sikt eftersom de olika arternas livsrum förstörs. När de frodiga mangroveskogarna — som är ytterst känsliga för herbicider — ödeläggs påverkar det till exempel livet i floderna: många fiskar förlorar sina naturliga lekplatser bland trädens rötter, jorden i flodbänkarna sköljs bort, vattendjuren mister en viktig näringskälla: löven.

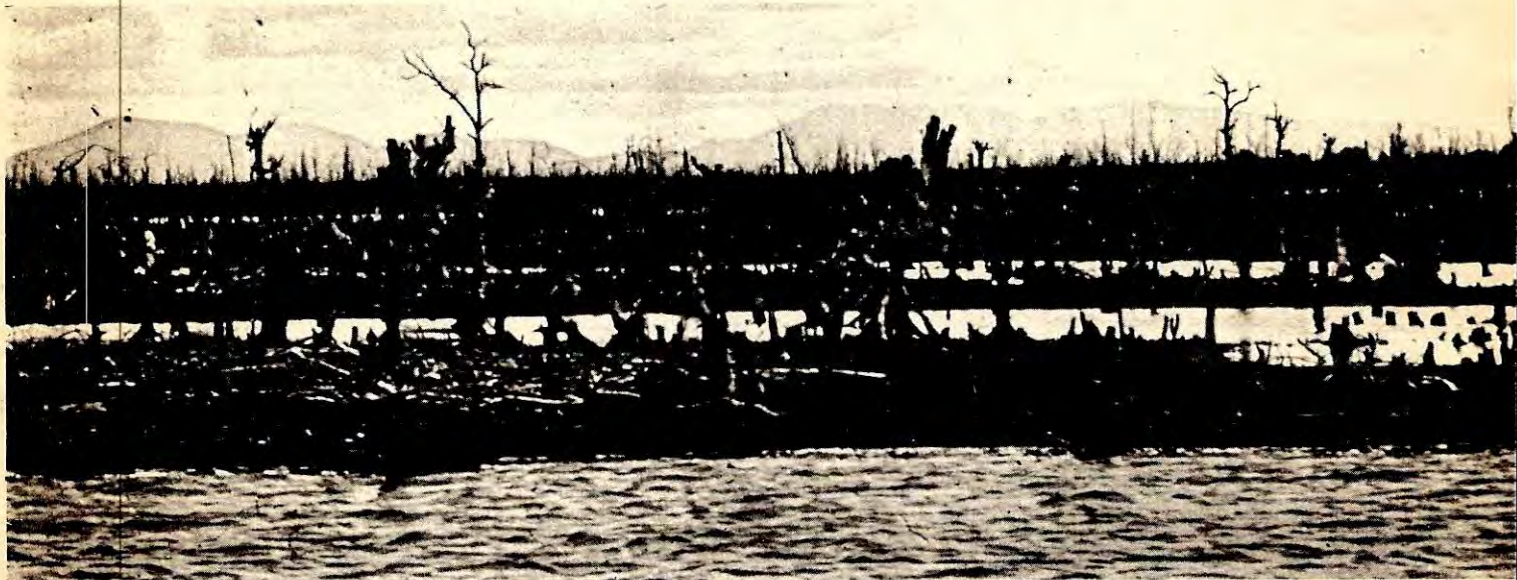
Det tredje miljömordsvapnet var de så

● Den största miljööförelsen orsakades av bomber och granater. En enda räd av en B 52-a förstörde 65 hektar mark, sammanlagt genomfördes 65 000 sådana rader.

● De så kallade Romerska plogarna, jättelika schaktmaskiner, skrapade bort all jord och allt liv där de körde fram. Det tar decennier innan dessa områden är återställda.

● En mangroveskog i floddeltat, besprutad upprepade gånger med växtgifter. Nu återstår bara några torra döda kvistar av den en gång så frodiga skogen.

kallade Romerska plogarna, jättelika caterpillarer som helt enkelt plöjde upp landskapet. Ungefär 325 000 hektar skrapades rent, däribland många gummiplantager, fruktträdgårdar och åkrar.

Effekterna var drastiska. Jorden i uppskrapade områden rann snart bort med regnvattnet, och det som eventuellt blev kvar urlakades på mineraler och andra näringsämnen. Allt djurliv utplånades, intill minsta mikroorganism. Och innan ny vegetation slagit rot var hela omgivningen totalt

oskyddad mot flodvågor och stormar.

Effekterna av USAs miljömord är djupgående och svåröverskådliga, men de militära resultaten var klena. Westing summerar miljökriget så här:

Meningslös förstörelse — eller djävulsk?

De ekologiska lärdomar som kan dras är: 1) växtligheten kan förstöras grundligt med relativt enkla medel — och därmed hela ekosystemet. 2) trädgårdar, plantager och gröda är lika sårbara, 3) de ekologiska

effekterna blir mycket långvariga.

»Och, slutligen, utgången av kriget har visat oss att de militära effekterna av sådana operationer verkligen är dåliga, såvitt inte avsikten är att totalt förrinta hela landet — en horribel tanke.»

Källor:

Ambio, Svenska vetenskapsakademins engelskspråkiga miljötidskrift, nummer 5-6 1976.

»Betänkligheter», debattpocket av Bo Holmberg, Rabén & Sjögren 1976.

Expressen om Kambodja:

BOTTENREKORD i ohederlig journalistik

I förra numret berättade Vietnambulletinen om uppbygget i Kambodja och Jan Lundvik som besökt landet berättade om sina intryck därifrån.

Sedan vi gav ut förra numret har en stor hetskampanj mot Kambodja drivits i svensk press och av svenska politiker, främst Per Ahlmark.

Vad ligger då bakom dessa anklagelser och rykten? Gunnar Bergström, DFFGs internationelle sekreterare svarar:

Alla revolutioner har förtalats. USA-imperialismen har aldrig lämnat ett förlorat krig bakom sig utan att på olika sätt försöka sabotera uppbygget i den nya staten. Det skedde 1949 i Kina, 1954 i norra Vietnam, 1960 på Kuba och nu ser vi det igen – allt vad gäller Kambodja.

o De första anklagelserna talade om 300 avrättade. Expressen vidarebefordrade gärna uppgiften. Senare tog vittnet tillbaka allt – men dementin fick dåligt med plats, om någon alls i massmedia.

o Sedan kom de första versionerna av utrymningen av Pnom Penh. Där fanns redan från början olika uppfattningar. Det är svårt att förstå att Herman Lindkvist i Expressen och Le Beer från Le Monde varit i samma land. Även Sven-Eric Sjöbergs rapport hade en helt annan tendens än Lindkvists.

Senare har nya undersökningar av the Indochina Resource Center i Washington

gett en helt annan bild av utrymningen. Likaså har en amerikansk kongressledamot efter EGNA undersökningar funnit att utrymningen var nödvändig. Massmedia har inte intresserat sig för dessa fakta.

o Ryktena växte. Vi fick uppgifter om terror och förtryck. Gick man igenom vittnesmålen visade det sig att vittnena talade om ANDRA-HANDSUPPGIFTER – de hade sett någon som hade sett osv.

Hela tiden opererade USA bland flyktingarna. Grupper sändes in för att sabotera. Falska radiosändningar förvillade. Siem Reap bombades. Nu talades det om folkmord, om utrotningar. Vid utfrågningar gjorda av journalister i Thailand bland flyktingarna fanns inte några med skottskador eller några som skjutits när de gått över gränsen. Inget folkmord har kunnat bekräftas

o Hela folkkriget bygger på att folket ger sitt stöd åt kampen. Soldaterna är för sin

försörjning helt beroende av folkets stöd och hjälp i kampen. Det var så man kunde segra i Kambodja.

Ändå kom det fler fantastiska uppgifter. Alla skulle tvingats byta namn! Detta för att folk inte skulle kunna finna sina släktingar. Det visade sig grundat på att en del soldater tagit krigsnamn – precis som i Grekland, Jugoslavien och Vietnam.

o Nästa uppgift tog nog priset. Nu var man ute efter att utrota 1 miljon människor. Uppgiften kom först i Le Monde. Den dementerades senare då den visade sig härröra från ett uttalande i andan »Vi kan slå till slutet, om vi så bara blir 1 miljon. . .» I själva verket lider man brist på arbetskraft och siktar på att bli fler.

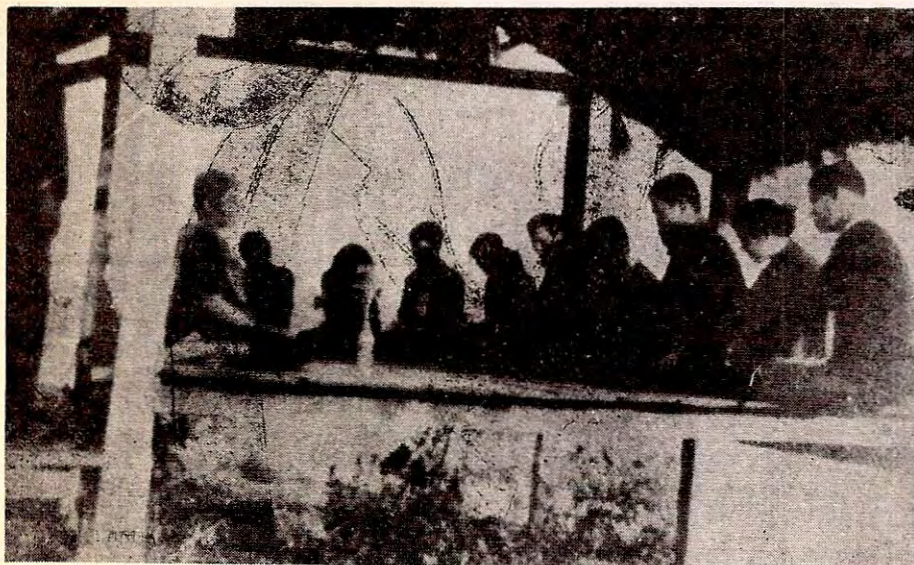
Vad betyder fakta för en sann liberal tidning som Time eller Expressen? Uppgifter sprids vidare utan att kontrolleras.

o Sedan kom Expressen med den stora SENSATIONEN – bilderna! Fyra sidor som skulle visa grymheter. Bilderna var så suddiga att utan bildtext sade de inget. Varför var de suddiga om de var äkta? En »Röd khmer»-officer sades ha flytt med dem. Ingen har dock sett denna officer. Bilderna såldes av en THAILÄNDSK officer i gränsstaden Aranyapathet. Bangkok Post nekade att köpa dem – de ansågs uppenbart falska. Men officeren lyckades sälja bilderna till några högertidningar några dagar innan valet i Thailand. Bangkok Post, skrev om bilderna under rubriken »Khmerbedömare tvivlar på bilders ursprung», »observatörer pekade på möjligheten att de togs i Thailand för att i första hand förstöra socialistpartiernas image». Bangkok Post publicerade också bilderna. Där visar det sig att bildtexterna för det som i Expressen föreställer tvångsgifte, i Bangkok Post föreställer en tråkig politisk lektion. De föreställer vad som passar sig tydligen.

Inte visar tidningarna något större intresse av att kontrollera sin uppgifter eller publicera uppgifter som strider mot denna hetskampanj. Varför har inte den väl dokumenterade amerikanska rapporten från Indochina Resource Center gett 4 sidor i Expressen?

Varför skriver inte tidningarna om det som vi VET händer? Om folkförsamlingens möte 11-13 april och om besluten där? Kanske för att det inte ger samma rubriker.

Kambodjas folk har ett mödosamt återuppbyggnadsarbete framför sig. De behöver vårt stöd. Inte förtal.

»Tvängsgifte» enligt Expressen. »Tråkig politisk lektion» enligt Bangkok Post.

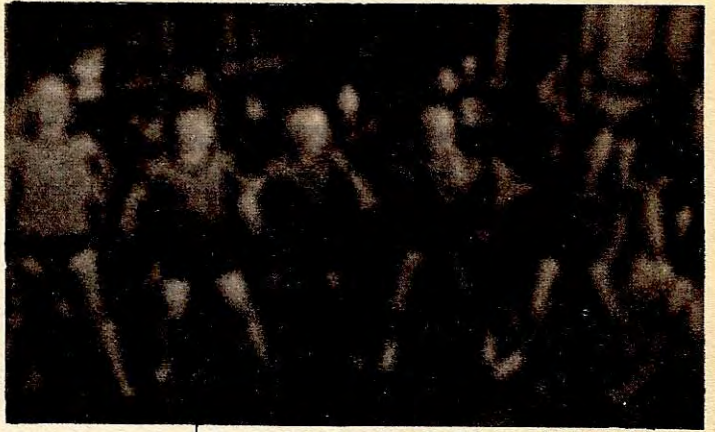
VIETNAMBULLETINEN

AVSLÖJAR

Sanningen om Sverige

En filmregissör, vars namn vi inte kan avslöja, eftersom han har släktingar, har smuglat ut dessa bilder ur det stängda landet. Bilderna är tagna i största hemlighet, vilket förklarar deras dåliga kvalitet.

Visserligen kan vi inte garantera dess bilders äkthet, men det vore ett svek mot våra läsare, att undanhålla er dessa dokument. Sanningen måste fram, antingen den stämmer eller inte.

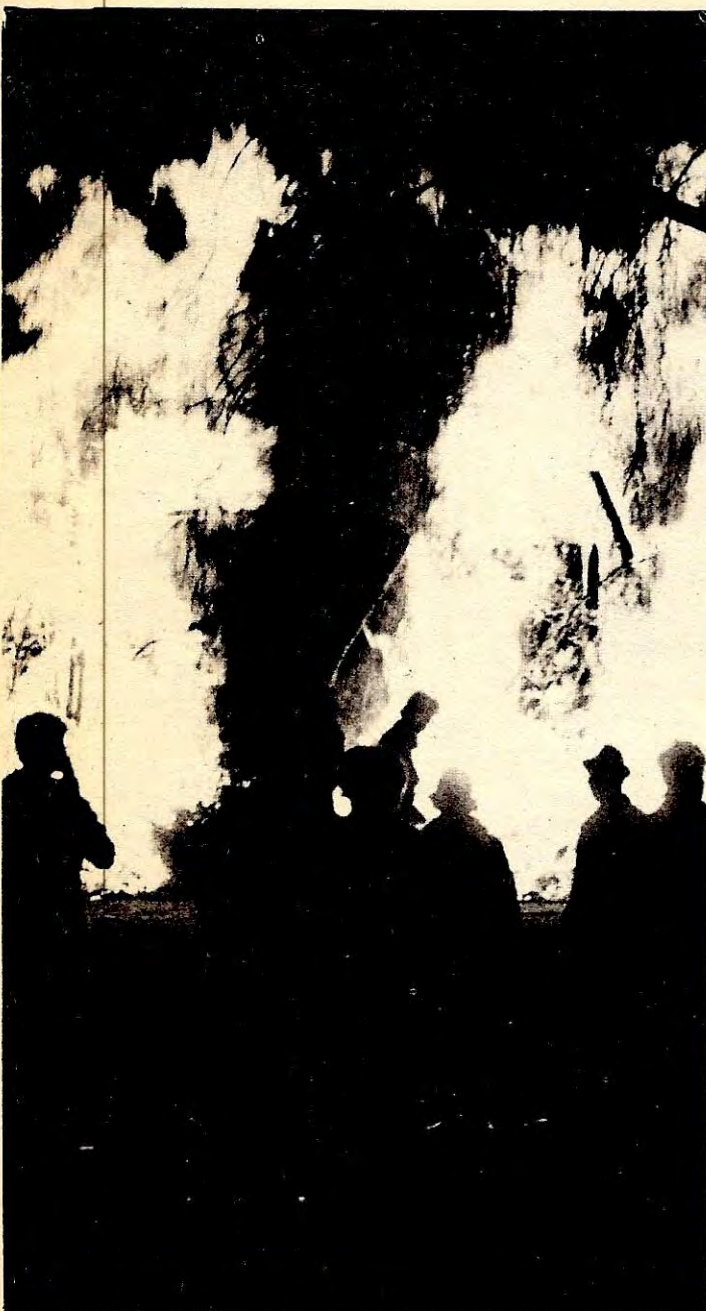
När barnen är sju år tas de ifrån sina föräldrar och sättes i jättelika indoctrineringsläger, så kallade skolor. Där iklädes de uniformer och underkastas militäriska övningar.

Sverige är ett fattigt land. För att spara på ammunition slås misshagliga ihjäl med klubbor eller sparkas ihjäl. Varför dödades mannen? Var han »för lat»? Svaret vet vi inte.

Unga flickor tvångsgiftas med ledande socialdemokrater

Vid vissa tillfällen tänder svenskarna stora bål, där de i största hemlighet bränner oppositionella.

Som en dröm

EFTER HUNDRA ÅR

Juntans fängelser öppnades. Fångarna släpptes. Tiziano Terzani intervjuade en katolsk student, Doan Khac Xuyen. Xuyen, som suttit inspärrad i tre år, släpptes ur Go Cong-fängelset söder om Saigon på eftermiddagen den 30 april. Han berättade:

»Det låg något egendomligt i luften. Vi visste inte vad. Vi såg våra vakter packa sina ägodelar. Sedan bytte de kläder och gick. Vi bröt upp dörrarna.»

Samma dag reste sig fångarna på den beryktade Con Son-ön och tog kontroll över ön. Vietnam var befriat. Återuppbygget kunde börja. Över hela Sydvietnam började folk återvända till sina hembyar. Den tidigare citerade Earl Martin berättar:

»Några dagar efter befrielsen tog min japanska kollega och jag en åktur runt i Quang Ngai-provinsen. Vi hade lärt känna en flyktingfamilj i ett av lägren. I nio år hade de varit flyktingar, och de tänkte bara på en sak, att komma därifrån, att komma hem. Problemet var att fadern hade blivit förlamad vid ett granatanfall 1967. Han var förlamad från höften och nedåt, hela underkroppen var död, han satt i rullstol.

Vi enades om att slå följe med familjen. Vi samlade ihop hans få ägodelar, sängen och några kassar och band fast på en cykel, och så drog vi iväg med cykeln på samma sätt som partisanerna i årtal hade dragit iväg med sina cyklar med

militärutrustning längs Ho Chi Minh-stigen. Jag sköt mannens rullstol, och hans hustru bar barnen i en korg över axlarna. Två korgar satt fast i ett ok, och i vardera korgen satt ett barn. Det var så flyktingarna bar sina barn.

Det var en lång vandring. Vi skulle upp över en bergskedja och ner i dalen på andra sidan. Men hela vägen pratade vi, mest om vad som hade hänt under så många år. Det var som att vandra genom en historiebok om Vietnamkriget, överallt fanns bombkratrar från B 52:orna. Där det hade legat byar, fanns idag bara grässlätter. Thanh, som min vän heter, kände till varje sten, men hade inte sett området sedan han flydde 1966. Mycket hade ändrat sej, hela byar hade försvunnit. I närheten av hans by, upptäckte vi att en bro sprängts bort, och vi blev tvungna att vada över floden.

Vid flodstranden kom en kvinna fram till oss.

»Men du är ju amerikan, är du inte

rädd för Vietcong?» frågade hon leende.

Jag frågade: »Finns det Vietcong här då?»

»Naturligtvis finns det det. Jag är en Vietcong», sa hon och tittade spefult på oss.

Hennes hem låg där vid sidan. Allt vad man kunde se var ett bambutak, resten var nedgrävt i jorden. Hon berättade att hon bott här under hela kriget.

»Du förlorade alltså inte ditt hem?» konstaterade jag lite frågande.

»Förlorade mitt hem? Vet du vad – jag har fått det ödelagt så många gånger att jag bara inte kan säga.»

»Under enbart en månad blev det totalförstört 4 gånger. De amerikanska soldaterna vräkte sej in över området, och vi fick fly upp till bergen. När dom var borta, kom jag tillbaka och la ett nytt tak. Kort därefter var de där igen, och varje gång lade jag på ett nytt, sedan de försvunnit. Som sagt – under en månad skedde det fyra gånger.»

Vi gick över floden, och jag bar den lame mannen på ryggen. Vi vadade i vatten upp till bröstet. Men han var lycklig. Överallt var folk i färd med att bygga upp sina hem. Vi kom till deras by, gick nedför den lilla stigen, som var helt övervuxen av gräs, de hade inte varit där på nio år.

Äntligen har den kommit – historiebokens fortsättning. Nu finns den här, färdig att köpa och läsa. »Tillsammans ska vi segra!» hette första delen av historieboken om Vietnam. »Som en dröm efter hundra år» heter fortsättningen.

»Som en dröm efter hundra år» utges av DFFG och Ordfront. Den är 64 sidor tjock, i 3 färger och lagom att läsa under semestern. På dessa 64 sidor skildras tiden efter Parisavtalet fram till segern 1975. Där kan du läsa om slutet på det vietnamesiska folkets befrielsekamp, om de mödofyllda dagarna fram till 30 april 1975. Om kampen, om svårigheterna, om tortyren i Thieufängelserna, men också om okuvligheten, om förvisningen att den slutgiltiga segern ändå tillhörde det vietnamesiska folket.

VB publicerar ett utdrag ur »Som en dröm efter hundra år». ● Det handlar om en flyktingfamilj som efter åtta år i juntans koncentrationsläger återvänder till sin forna hemby i Quang Ngai-provinsen.

Köp, läs och sälj »Som en dröm efter hundra år». ● Du kan beställa den genom listan längre bak i tidningen!

Han hade pratat mycket om det nya hemmet, att det skulle ligga på precis samma ställe där det gamla huset hade legat. När vi kom fram, visade det sej att inte bara själva huset var borta, utan allt – en stor bombkrater gapade emot oss. De tittade lite på varandra. De var inte riktigt på det klara med hur de skulle ta situationen, hur de skulle gå tillväga. Han själv kunde ju inte arbeta, och det var en för stor uppgift för hans hustru att ensam fälla hela bambuträd och fylla igen kratern. Vi övernattade tillsammans med dem, men måste iväg redan nästa morgon.

Den här resan runt i Quang Ngai-provinsen var som att resa igenom ett helt krig, allt var levande och närvarande, och folk var lyckliga. Hade jag inte vetat det förut, så fick jag lära mej under dessa dagar vad den vietnamesiska revolutionen innebar. Dessa människor var befriade, i ordets egentliga bemärkelse. Ett nytt liv hade börjat för dem.

Mot Saigon

Motsatsen upplevde vi några dagar senare, när FNL bad oss bryta upp för att fara mot Saigon. Vi reste längs huvudväg 1. Några dagar i buss, andra på en lastbil, eller också helt enkelt till fots. Vi reste i krigets kölvatten. Med en hastighet som förundrade oss alla bröt Saigonregi-

mens försvarsverk samman. Vi reste strax bakom fronten så att säga. Det var ju egentligen inte någon riktig front, för Saigonsoldaterna flydde helt utan strid, och varje dag förde FNL sina trupper fram mot slutmålet: Saigon.

Vid kanterna längs huvudväg 1 låg den sönderfallna arméns material, sönderskjutna stridsvagnar, fordon, vapen och kläder som soldaterna hade slängt ifrån sej. Det var en bedrövlig syn, som en rad skelett längs en väg i öknen låg sönderplockade bilvrak. Däcken hade man plockat bort och hela motorn saknades ibland. Det var den lokala befolkningen som hade försett sej.

Som om man drog ett rött streck på en karta längs genom hela Syd-vietnam, så traskade där i en lång oavbruten rad i hälarna på varandra, dessa rester av en slagen här, från Da Nang i norr hundratals kilometer ned till Saigon och ännu längre söderut till Mekongdeltat. De hade för länge sedan lämnat sina papper till Befrielsearmén, och hade nu fått lov att återvända hem. Men de fick gå dessa hundratals kilometer längs de skövla-de vägarna, i den brännande solen. Det var Vietnamkrigets avslutning.

Vad vi nästan inte kunde fatta var att de byar vi gick igenom längre söderut inte bar några spår av strider. Ganska få hus var ödelagda, ganska få människor hade dödats. Undanta-

get, ja det var Xuan Loc, strax före Saigon. Här hade det stridits i 14 dygn, dag och natt.

Och så kom då helt plötsligt det elektrifierande budskapet, plötsligt en dag, den 30 april. Vi satt på ett tehus och vilade ut, och det gick som en orkan genom staden: Saigon var befriat. Alla sprang ut i gatan, några såg lite konfunderade ut, andra kastade sej om halsen på varandra. Man kunde nästan inte tro det var sant. Kriget var slut. Kriget som man kände så väl, var slut, och det stora, känslolagda ordet, som ingen vietnames egentligen visste innebörden av – freden, ja, freden hade verkligen brutit ut!

Nästa dag kom vi till Saigon. I förorterna var trafiken tät. Bilarna kunde nästan inte passera. Vi måste till sist kliva av och gå det sista stycket. Det var dagen efter befrielsen, och folk stod i dörren och tittade lite förvirrat på oss, som om de ville säga: Nej, de där hann aldrig komma härifrån. De blev tillfångatagna.

Var människa med vit hy måste vara amerikaner för dem. »Mr Om – mey» – mr Amerika, kunde vi höra barnen ropa efter oss på gatan. »Där går mr Amerika. Han hann aldrig ut. Han blev fångslad.»

OCH KÄRLEKEN FÖDDDES PÅ NYTT

av Ho Suan San

När studenskan **Nguyen Thi Chau** släpptes från fängelset där hon suttit för sina antiamerikanska handlingar kom hon till norra Vietnam där hon fick vila ut på ett vilohem. Hon fick också möjlighet att bedriva studier där. Därefter skickades hon utomlands där hon också fick läkarvård. När hon var helt återställd anhöll hon om att få komma tillbaka till södra Vietnam och återuppta sin verksamhet där.

I söder var man inne i en ny komplicerad fas av kampen där krig och fred avlöste varann. Hennes ansökan avvisades till en början av hennes överordnade.

– Du är ännu alltför svag, sa de till henne. Så fort får man inte tillbaka krafterna efter den behandling du fick utstå i fängelset. Dessutom finns det arbete för dig här.

– Jag har redan varit borta i fyra år, sa Chau. Tack vare alla överordnades omsorg har jag kunnat studera politik och kultur här. Jag saknar ord för att uttrycka min tacksamhet. Men mitt bidrag till revolutionen är mycket blygsamt. Södern behöver kader nu, och jag är en av dem som känner området. Jag kunde åka tillbaktill Saigon och bilda kärngrupper bland folket. Och när det gäller mina privata angelägenheter skulle jag förstås vilja ordna upp dem också. . .

Hon behövde inte säga mer. De förstod precis. De visste vad hennes privata angelägenheter var. I kampen för att befria landet ingick också att befria de kamrater som var kvar i fängelse, och bland dem fanns **Le Hong Tu**, som hon älskade och som hon inte sett på tretton år nu.

Le Hong Tu var en patriotisk student som tillsammans med professor **Le Quang Vinh** och några andra studenter och skolungdomar gripits och dömts till döden för antiamerikansk verksamhet. Man hade rest en giljotin för dem på **Ben Thanh**-torget i Saigon, men bödlarna hade inte kunnat utföra sitt uppdrag tack vare proteströrelsen i Vietnam och utomlands. Istället hade de gripna skickats till fängön **Poulo Condör**.

I fängelset hade Le Hong Tu och hans vänner fortsatt kampen. Dödsdomarna hade inte avskräckt dem. När fienden hade velat döda honom hade hans tankar vandrat till Chau. Och då, när döden hotade honom hade Chau berättat för sina kamrater i organisationen att hon var kär i Tu. De var båda mycket stridbara, och de kände det som om det gemensamma arbetet fört dem samman. Och så arresterades han. Och först i det ögonblicket då allt tycktes förlorat bekände Chau öppet sin kärlek.

Då insåg han själv vilken tillgivenhet och kärlek han kände för henne. Ändå bad han henne flera gånger att glömma honom. Hans dagar var ju räknade, var det då inte bäst att överge denna olyckliga kärlek? Men Chau lyssnade inte på honom utan kastade sig tvärtom ut i striden för att befria honom och hans kamrater. För en revolutionär är ingen situation hopplös, tänkte hon. Han för sin del misströstade inte heller, men han ville inte att hon skulle lida. Han tänkte att hon skulle bli lyckligare om ingenting längre band dem vid varann.

Så gick månader och år. Tu förberedde sig att fly från tigerburarna på Poulo Condör. Amerikanarnas bombningar av Hanoi skakade hela det vietnamesiska folket. Han kunde inte

längre vara överksam. Han måste ut för att ge sitt bidrag i kampen mot angriparna. Men flyktförsöket misslyckades. Le Hong Tu arresterades på nytt men lyckades i alla fall genom en avledningsmanöver säkra sina kamraters flykt. Återigen arrest, tortyr, tigerburen. Hans kropp kom alltmer att likna ett vissnat löv på väg att falla från trädet, men hans kamplust knäcktes inte. Han tänkte på Chau som han inte hört något från på tre-fyra år. Var hon i säkerhet? En sak var då säker: Chau skulle bli allt starkare och aldrig vika tillbaka i kampen. En ung flicka av hennes sort skulle aldrig tryckas ner av det som hände. Hon hade säkert blivit ännu starkare, ännu mer hårdad.

Hans aningar bekräftades. Så glad han blev när han fick brev från henne! **Ba Canh**, en kamrat till honom, kom med det med en fängstransport från fastlandet till fångön. Hon kunde inte säga allt i brevet, men mellan raderna kunde han läsa in hennes varma känslor. Det som glädde honom mest var att Chau övervunnit alla svårigheter och tillsammans med sina kamrater vunnit en mängd studenter för revolutionen.

Så gick åter flera år utan att han hörde något mer från Chau. Då var hon i norr, där hon fick tillfälle att träffa farbror Ho, göra en resa utomlands och studera i Hanoi. Själv hade han inte samma tur, men han var ändå lycklig att han kunnat delta i kampen.

I början av april 1975 kom **Nguyen Thi Chau** tillbaka till Saigon för att delta i den historiska **Ho Chi Minh**-kampanjen. Hon skulle smyga sig in i staden ensam. Hon var klädd i vit jacka och höll en penningpung i handen som en flicka från landet på besök hos släktingar. Det var en långt ifrån idealisk förklädnad, för hon smälte inte in i folkmassan. Det hade varit mycket bättre om hon gått klädd som en student eller skolflicka som hon gjort förut i Saigon. Men nu var det bråttom, befrielsearmén stod utanför Saigon, och massornas resning inne i staden måste samordnas med det. Det fanns ingen tid att förlora.

Chau sökte upp makarna **Phong** i tionde distriktet, en arbetarfamilj som hon kände sedan tidigare. Fru **Phong** blev både glad och orolig att återse henne. Nu i nederlagets stund var fienden på sin vakt. Två nätter i rad hade det varit razzior och visiteringar. Hela natten hörde man hundar som skällde, steg som klampade förbi, bromsar som skrek till framför porten, skott som avlossades, långt borta eller helt nära.

För att lugna fru **Phong** informerade Chau henne om situationen. Fienden var helt slagen i **Tay Nguyen**, i Hue, i Da Nang. Runt Saigon drogs tumskruvarna åt. Det sista slaget skulle komma och Saigon befrias. Hon tryckte sin värdinnas hand och sa:

– Var lugn, jag har varit med om både fängelse och tortyr tidigare, jag klarar av det. Om jag någonsin skulle bli gripen kan ni vara säkra på att jag tar hela ansvaret själv. Om de frågar er så säg bara att jag är en släkting som kommit till staden för att få läkarvård. Och om de skulle ta mig på vägen hit kan ni lita på att de aldrig får reda på er adress.

Med invånarnas medverkan hade hennes arbete nått strålade resultat. I tioende distriktet stod massorna beredda att resa sig samtidigt med våra truppers stora offensiv.

Men en av de sista dagarna föll hon åter i fiendens händer.

Tortyren hade ingen verkan på den unga flickan som tio år tidigare stått lika okuvlig inför samma behandling.

– Er tortyr tjänar inget till, sa hon. Saigon kommer att befrias av de revolutionära styrkorna. De av er som fortsätter med brottsliga handlingar kommer att få rättmätiga straff. Men de som förenar sig med revolutionen kommer att behandlas mildt i enlighet med tiopunktsprogrammet.

Hennes plågoandar blev nyfikna på vad hon talade om.

– Vad är det för tio punkter?

– Samla ihop alla era män så ska jag berätta för er.

– Och de samlades för att höra henne förklara de revolutionära styrkornas politik. Hon försökte samtidigt övertala dem att ge sig. Därefter vågade de inte längre trakassera henne.

Några dagar senare befriades Saigon. Chau blev ordförande i den revolutionära folkkommittén i tionde distriktet och fick sitt kontor alldeles nära den plats där hon strax tidigare hållits fången och torterats.

Saigon fritt! Tusen känslor rasade inom henne. Hon tänkte på **Poulo Condor**, på Tu och hans vänner som var kvar där. Skulle deras bödlar nu i sin ångest släppa dem? Hon kände en fruktansvärd oro som aldrig tidigare.

Men till slut nådde de goda nyheterna fram till henne och alla andra. När straffångarna fick veta att Saigon befriats hade de rest sig och tagit över ön tills de förts över till fastlandet med våra båtar. Å, så modiga och uthålliga de var! Hon ville ropa ut sin glädje hela dagen så som Saigons ungdom gjort sedan staden befriades.

En kväll gick hon för att träffa Tu. Vad skulle hon säga till honom efter tretton års skilsmässa?

En vagn förde henne till **Hung Vuong**-skolan där de som undkommit från **Poulo Condor** var tillfälligt inhysta. I skenet av en lykta utanför kände hon genast igen honom. Han var ute på gården.

För honom blev mötet en överraskning, gripande och upprörande, med tårar och skratt:

– Älskade!

– Älskade!

De glömde bort allt de hade att säga varann. Men deras blickar, deras leenden och åsynen av den älskades drag sa så mycket.

Chau tog med Tu och **Le Quang Vinh** hem till sig, hon bodde på kontoret i sitt distrikts högkvarter. Vagnen körde sakta runt Saigon så att de tre fick återuppleva sina minnen tillsammans. Staden var mycket förändrad, men vittnesbörden om deras våldsamma strider var inte utsuddade. Där var gatukorsningen mellan **Tran Quy Cap** och Pasteur där de suttit på ett café beväpnade med granater och hållit utkik efter Nolting, USAs ambassadör. Där var **Ben Thang**-torget där marionetterna hade rest giljotinen för att döda dem. Och där var Vita huset i Saigon, ett ironiskt monument över marionettregimen.

Nu är allt i våra händer. Saigon blir åter vårt, i oberoende och frihet. Och kärleken blommar åter mellan **Le Hong Tu** och **Nguyen Thi Chau**, som hos så många andra par. ■

INDOKINAVÄNNER finns i många länder

Det är inte bara i Sverige som solidaritetsarbetet för Indokina fortsätter och finner nya former efter freden.

Vietnamesiska vänskapsförbund finns nu i bl a Danmark, USA och Frankrike.

Kambodjanska vänskapsförbund finns både i Norge, Finland och Frankrike.

I Holland finns en stark gräsrotsorganisation som samlar sjukhusutrustningar. I Tyskland arbetar filmare och kulturarbetare för Vietnam, trots \$88a.

Många fler exempel på vad som händer just nu hittar ni i vår sammanställning här nedanför.

SYDÖSTASIEN BULLETIN

NR 2

1976

Styrk den Internationale Solidaritet

Innehåll:	
LEDER	side 2
PRÉLIMINÄR PROGRAM	side 3
PRG SETTER IND MOD PROFITMAGERE	side 4
AF VIETNAM BUDGET	side 6
PRG 14. FORTSÆTTELSE PÅ UDVIKLING AF INDUSTRI OG HANDEL	side 9
FAGS NATIONALISERING AF BØRGERNE	side 9
NY VALUTA I SYDVietnam	side 12
SYDVietnam KORTE NYHEDER	side 12
SYDVietnam VESTAGER OSCARER FOR DEN NATIONALISERINGSBEVÆGELSE	side 13
LISTE OVER DEN SYDVietnam-AMERIKANSKE DELEGATION	side 13
KONFERENCEN OM VIETNAM-GENFØJNING	side 14
DELE FAKTORER I SYDVietnam	side 17
En analyse af USA's indflydelse i Sydvietnam	side 17
FAKTORENDER I SYDVietnam PÅ OG EFTER BEFRIElsen	side 23

Forbundet Mod Imperialismen
Rådhusstræde 13
Postboks 2065
1013 København K

Indokina-komiteen
Sydøstasien-komiteen

Vietnam

ORGAN FOR DANSK-VIETNAMESESK FORENING

for
vietnam

Uranienborgveien 11
Postgiro 20 83 13
Oslo 3

Vol. 1, No. 3

Viet Nam

A Joint Project of Indochina Resource

Indochina Chronicle • 75¢
JANUARY 1976

VETERAN
at the War

CHINA
POLITICS
January 20, 1976

Indochina Resource Center

**BYGG VENNSKAPET
MELLOM NORGE OG**

DET FRIE, UAVHENGIGE VIETNAM

**Bli med i solidaritetskomiteen
for Vietnam**

NORGE

I tio år har Solidaritetskommittén for Vietnam (SOLKOM) stått i spetsen for Indokinaarbeidet i Norge. På ett landsmøte i Trondheim den 8-9 november gjordes dette uttalande:

Folket har idag makten i Vietnam. Det stiller SOLKOM inför nya oppgifter. Solidaritetsarbeidet måste avløses av venskapsarbeide. Målsætningen for vårt arbeide er att stärka banden mellom det norske og det vietnamesiske folket. Vi ska försvara segrarna, ge materiell og politisk stöd till det vietnamesiske folket och arbeide for en riktig information om de indokinesiske folkens frihetskamp mot USA-imperialismen.

SOLKOM fortsätter alltså sitt arbeide, men har ombildat sig till ett venskapsforbund. Medlemskapet kostar 50 kroner per år. Medlemmarna får tidningen For Vietnam 2 ganger per år.

SOLKOM har lokalgrupper i Oslo, Trondheim, Bergen, Fredrikstad og Nesna (en lærarhøgskola).

I Norge finns också en svagare motsvarighet till Svenska kommittén for Vietnam Den heter Vietnambevegelsen. Den søker stöd hos SOLKOM. Den har en egen tidning.

Det finns också ett norsk-kambodjansk venskapsforbund, bildat i maj -75. Tidning: Kambodjsja.

FINLAND

Det finns en Finländsk-Vietnamesisk organisation, som fortsätter stödja Indokina. Dessutom ett finsk-kambodjansk venskapsforbund.

HOLLAND

En stor bred Vietnamrørelse som lyckats aktivere folk på basplanet finns eller har funnits. En vietnambulletin ges ut.

Mest har man hørt talas om en meget aktiv insamling till Vietnamesiske sjukhus, Medical Committee Netherlands-Vietnam (MCNV) som startade redan 1967 och som oförtrutet arbetar vidare, nu efter befrielsen.

Rørelsen har samlat folk øver alla parti-gränser, vilket gav den stor styrka. En förklaring till framgången anser medlemmarna själva vara att man skickat tackkort till var og en av de 60 000, som någon gång sänt ett bidrag, vilket gjort att många återkommer måned efter måned, år efter år. Nu samler man in ca 360 000 dollar per måned, vilket gjør det möjligt att planera verksamheten øven for den nærmaste framtiden.

I början samlade og kjøpte man mest »småsaker» som mediciner, tørmjølk og bomull. Høromsistens kunde man skicka ett komplett 200 sängars sjukhus. Dessutom har man fått økonomisk stöd av holländska regeringen.

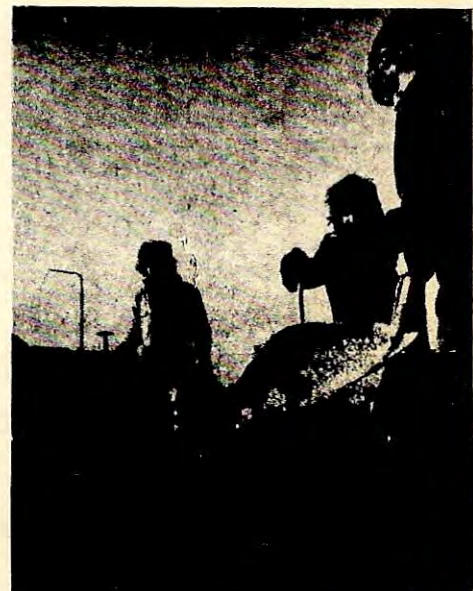
Organisationen har ett godt grørotsarbeide øver hela landet.

VÄSTTYSKLAND

Sedan 1972 finns en grupp som hjälper Vietnam med material till filmstudios. Man gick ut till tyska film-, TV- og kulturarbeidere, berättade om den förødelse som USA vållat Hanois filmindustri og bad om økonomisk og politisk stød. Man visade vietnamesisk film i 25 västtyske städer og samlade in pengar efter visningen. Man har bildat en liknande kommitté i Schweiz og samarbeider med medicin-insamlingen i Holland.

DANMARK

Den 31 januar i år bildades Dansk-Vietnamesisk Forening. Bakom dette initiativ står Vietnam 69, DDV, Giro 1616, fackføreningsrørelsen, Grupp 7 og Forbundet mod Imperialismen. Føreenings oppgift blir att stärka venskapen mellom det danske og vietnamesiske folket, og styrka de kulturelle, vetenskaplige, økonomiske og politiske forbindelserne mellom Vietnam og Danmark. Føreeningen ger ut tidningen Vietnam.

USA

Indokina-arbetet fortsätter med full kraft. I juli förra året delades Indochina Peace Campaign i Friends of Indochina Organizing Committee och Campaign for a Democratic Foreign Policy.

Den första av dessa båda FRIENDS OF INDOCHINA arbetar för följande mål:

- 1/ nya och fredliga förbindelser mellan USAs regering och de indokinesiska länderna, baserade på ömsesidig respekt för varandras oberoende, enighet och integritet.
- 2/ stärkt vänskap och förståelse mellan det amerikanska och de indokinesiska folken.
- 3/ en bredare och mer effektiv fredsörelse.
- 4/ en human, icke-angreppspolitik från USAs sida gentemot andra länder.

FIOC är en internationell organisation med aktiviteter på basplanen i 14 amerikanska städer. För närvarande deltar man i FRIENDSHIPMENT-kampanjen, som arbetar för ett amerikanskt ekonomiskt stöd till Indokina och upphörandet av handelsembargot. Man arbetar också för amnesti åt USAs vapenvägrare.

FRIENDSHIPMENT är en samlingsorganisation för 40 religiösa och humanistiska organisationers insamlingsarbete för Indokina. Det var de som tidigare i vintras drabbades av USAs handelsembargo, men till sist fick de iväg de fisknät och plogar de samlat in. I deras tidning WIN talas det om behovet av penicillin mot veneriska sjukdomar, torrmjöl, lakan, kläder. Man rekommenderar folk att ordna fester och möten på arbetsplatser och skolor etc.

Man anser att det är amerikanska folkets moraliska plikt att hjälpa till med återuppbyggnaden i det land, som USAs armé härjat.

CAMPAIGN FOR A DEMOCRATIC FOREIGN POLICY arbetar politiskt för att USAs utrikespolitik radikalt ska lägga om kursen. Bort från alla imperialistiska ambitioner. Man backar upp Tom Hayden, gammal vietnamförför (gift med Jane Fonda) som presidentkandidat för det demokratiska partiet. Han var en av de ledande inom det nu delade IPC.

Sedan finns det en hel rad organisationer som arbetar för amnesti åt Vietnam-krigsvägrarna, som samordnas i National Council for Universal and Unconditional Amnesty, som i februari ordnade en Amnestivecka.

INDOCHINA RESOURCE CENTER vid Berkelys universitet fortsätter sin tre man starka forskargrupp. Från dem kommer då och då US/Indochina Report. (Den ges ut i samarbete med FIOC).

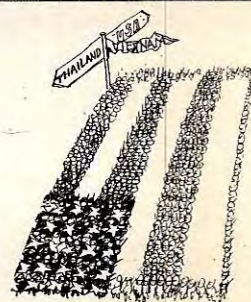
Sist men inte minst ska vi nämna VIETNAM VETERANS AGAINST THE WAR. Det är alltså fd vietnamsoldater, som nu tar avstånd från att i fortsättningen backa upp USAs smutsiga krig mot u-världen. Närmast tänker man sig en stor demonstration i Philadelphia den 4 juli, USAs 200-års dag. Man vill peka på den härskande klassens lögn och förtryck. USAs krig är inte den amerikanska arbetarklassens krig, utan de

rikas krig. ARBETE OCH LÖN NU. VI TÄNKER INTE STÄLLA UPP I NÅGOT MER RIKEMANSKRIG är deras paroller.

FRANKRIKE

Där finns tre olika vänskapsförbund. Ett för Laos, ett för Kambodja och ett för Vietnam.

DRVs utrikesminister på besök

Under april månad hade representanter från DFFG glädjen att träffa DRVs utrikesminister Nguyen Duy Trinh under hans Stockholmsbesök.

Så här beskriver vietnameserna själva hans livs historia:

Demokratiska Republiken Vietnams vice premiärminister och utrikesminister Nguyen Duy Trinh föddes 1910 i en bondefamilj i Nghe An, president Ho Chi Minhs hemprovins.

Vid 16 års ålder gick han med i den revolutionära rörelsen och krävde rätt till politisk aktivitet. 1928 deltog han i den underjordiska kampen i Saigon. Pga detta dömdes han till 18 månaders fängelse av den koloniala regimen och till utvisning från Nam Bo (södra Vietnam).

1930 blev han medlem i Indokinas kommunistiska parti och ledde den revolutionära rörelsen i distriktet Nghi Loc under den händelserika perioden 1930-1931.

Han dömdes åter till 13 års tvångsarbete och i fängelset stod han i ledningen för partiets speciella cell. Han frigavs 1941. Omedelbart därefter deporterades han till koncentrationslägret i Kuntum och fick stanna där till maj 1945.

I augusti 1945 ledde Nguyen Duy Trinh den revolutionära resningen i Vinh och Hue, blev vice ordförande i den administrativa kommittén för centrala Vietnam och medlem i Indokinas kommunistiska partis byrå för centrala Vietnam.

Under det första motståndskriget (1946-1954) var Nguyen Duy Trinh en av ledarna i den 5e militärzonen. På Vietnams Arbetarpartis 2a nationella kongress i mars 1951 blev han medlem av centralkommittén och 1956 medlem av partiets politbyrå vilket han är fortfarande. 1960 utnämndes han till vice premiärminister och sedan april 1965 innehar han befattningen som utrikesminister.

Nguyen Duy Trinh är också ledamot av DRVs nationalförsamling sedan lång tid tillbaka. ■

Mycket arbete men var dag är som en fest

Mellan den 5 och 8 maj besökte Chau Teary och Iv Huot, representanter för Demokratiska Kambodja, Sverige. De kommer från den kambodjanska representationen i Paris.

De var inbjudna av De Förenade FNL-grupperna för diskussioner och för två utåtriktade möten, ett i Stockholm och ett i Uppsala.

Diskussionerna med FNL-gruppernas Arbetsutskott gällde utvecklingen i Kambodja och det aktuella läget. Planerna för ett Svensk-kambodjanskt vänskapsförbund diskuterades också. En arbetsgrupp för förberedandet av ett sådant förbund har nu bildats och kallas »Arbetsgruppen Kampuchea».

Kampuchea är det kambodjanska namnet på landet, Kambodja är fransmännens version av samma namn. I det nya Demokratiska Kampuchea vill man inte använda kolonialisternas uttryck, man understryker också att Kampuchea går sin egen väg och

inte följer förebilder från andra länder med andra förhållanden.

— Kampuchea står beslutsamt kvar i de icke-allierade staternas familj, sa Chau Teary i sitt tal i Stockholm. Det är en neutral stat som önskar goda förbindelser med alla folk i hela världen.

— En kamp så lång, svår och sammansatt som vår kamp har gett oss rika erfarenheter. Vi försöker nu dra lärdom av de erfarenheterna i arbetet för att bygga upp landet. Vår erfarenhet är att segen vanns genom vår övertygelse om självständigheten och genom att vi alltid litade till egna krafter. Vi fortsätter på oberoendets linje och med den breda enhet vi hade under kriget. Beslutsam kamp utan kompromisser ledde till seger över USA-imperialisterna. Ett litet land har vunnit över ett krigsmaskineri som brukar kallas mäktigt.

Kampuchea bombades svårt i 200 dagar i sträck under 1973. Fem års angreppskrig från USA och deras nickedockor fick som resultat 800 000 dödade, 250 000 invalidi-

serade. En åderlätning på en miljon människor av ca 6 miljoner invånare.

— Ändå kunde vi vid slutet av 1975, bara åtta månader efter fullt krig se att vi lyckats lösa livsmedelsproblemen i grunden. Vid samma tid fungerade också landets kommunikationer — vägar, floder, järnvägar, hamnar — och den industri som producerade livsmedel och nödvändiga artiklar hade kommit igång igen.

— Stödet från fredsälskande folk, som det svenska, är oskiljaktigt förbundet med vår seger. Och genom vår seger och i fortsättningen vill vi utveckla solidariteten med Tredje världen i kamp mot imperialism och kolonialism för oberoende och fred. Kampuchea har angripits hårt i västerländsk press för att vara en diktatur, för att tvinga människor att arbeta osv.

— Naturligtvis finns det mycket arbete att göra och vi alla måste arbeta mycket, säger Chau Teary. Men det görs med stor entusiasm och glädje. Varje dag är som en fest. ■

Vad har Vietnam betytt för demonstrationsrätten?

Vietnamdemonstrationernas betydelse har varit stora. De har drivit demonstrationsrätten framåt. Vi har fått en bättre lagstiftning och praxis. De har förändrat folks attityder till demonstrationen som kampmedel, skriver två studerande från Örebro i en uppsats i socialrätt, som här återges i sammandrag.

Den demonstrationsrätt som finns i dag är ett resultat av arbetarklassens kamp för att fritt få framföra sina åsikter.

Den framväxande arbetarrörelsen under slutet av 1800-talet samordnade och drev arbetarnas krav på ett förändrat samhälle. Demonstrationen blev en viktig del i den kampen. Polis och militär sattes in för att slå ner demonstrationerna, vars antal och omfattning dock stadigt ökade.

Man hade många knep att lura myndigheterna. År 1887 förbjöd polisen en arbetslöshetsdemonstration. Då satte socialistagitatorn August Palm in en annons i Stockholmspressen. Under rubriken »Sällskap önskas», meddelade han att han tänkte göra en promenad genom Stockholms gator på pingstmorgonen. I annonsen fanns noggrant angivet var han skulle passera och på vilka tider. Sällskap fick Palm; under vägen slöt nämligen 3-400 arbetare med

familjer upp. Stora polisuppbåd fanns utmed gatorna, men kunde inte ingripa mot den mönstergilla ordningen. Promenaden avslutades med frukost i en skogsbacke utanför staden.

Från 1890 började arbetarna att på första maj demonstrera för sina krav på åttatimmars arbetsdag samt allmän och lika rösträtt. 1902 års enorma rösträttsdemonstrationer över hela landet (Stockholm

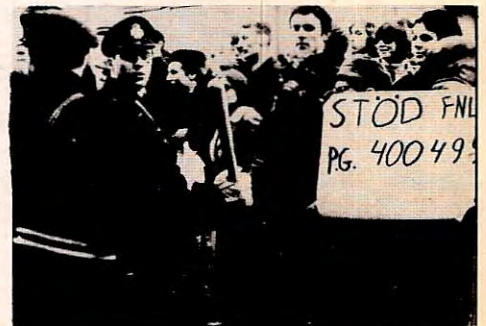
1966

40 000, Göteborg 25 000) tvingade myndigheterna att erkänna demonstrationsrätten i praktiken.

Bondetåget 1914 är i våra historieböcker den mest omtalade demonstrationen. Det var första och enda gången reaktionen på allvar använde sig av demonstrationen som kampmedel för sina egna intressen. Arbetarnas svarsdemonstration två dagar senare,

1967

som samlade nästan dubbelt så många människor är mindre omtalad.

Nöden under första världskriget ställde motsättningarna i samhället på sin spets. Under orosåret 1917 demonstrerades mot klasskillnaderna och för rätten att äta sig mätt.

Nästa gång demonstrationsvapnet fick någon större betydelse var under 30-talets depression. Vi känner alla till Ådalshändelserna, då fem människor sköts ihjäl av militär.

Socialdemokraternas övertagande av den politiska makten minskade demonstrationernas antal och betydelse. Förstamajtågen utvecklade sig till en stillsam manifestation för den sittande regeringen. För demonstrationsrättens historia blir därefter 40- och 50-talen ganska oviktiga.

1965

Nya bestämmelser

Under hela denna period hade demonstrationsrätten i huvudsak reglerats genom en allmän ordningsstadga från 1886. 1956 antogs »Lagen om allmänna sammankomster» som även reglerar demonstrationsrätten. Demonstrationen användes vid denna tid inte i någon större omfattning för att påverka samhällsutvecklingen. Det rådde politisk stiltje. Det kalla krigets skugga vilade över Sverige. Detta ledde till att flera reaktionära bestämmelser fördes in i lagen. För att få arrangera en demonstration krävs att man ansöker om tillstånd hos polismyndigheten. Den kan endast *vägra tillstånd* p g a trafikförhållanden och risk för den allmänna ordningen. Regeringen eller länsstyrelsen kan *utfärda generellt förbud* mot demonstrationer vid krig, krigsfara eller

1967

andra utomordentliga förhållanden. Polisen kan *upplösa* en demonstration om den äger rum trots att den förbjudits, om den föranleder svårare oordning eller utgör en avsevärd fara för de närvarande. Att man inte sökt tillstånd för en demonstration är emellertid inte tillräckliga skäl för att upplösa den.

Det skulle dröja en bra bit in på 60-talet innan lagen kom att prövas ordentligt. År 1965 började solidaritetsaktionerna för Vietnams folk och mot USAs krigsföring att bli allt vanligare. Under våren och sommaren ägde flera mindre demonstrationer rum på Hötorget i Stockholm. För dessa hade demonstranterna tillstånd. Vid en demonstration den 14 juni krävde några poliser, att demonstranterna skulle lämna ifrån sig plakaten och flytta på sig, detta p g a att man inte ville riskera folksamling och därför att demonstranterna utgjorde ett trafik hinder. Dessa vägrade och hänvisade till polistillståndet. Sex polisbilder rekviderades och en av demonstranterna, Sköld Peter Matthis, fördes bort med våld. Fyra och ett halvt år senare dömdes han av Stockholms Tingsrätt till 400 kronor i böter, 1 000 kronor i skadestånd till polismannen och 11 381 kronor i rättegångskostnader.

Vietnamdemonstrationerna ökade dock i antal och omfattning. En omtalad demon-

stration ägde rum den första maj 1966, då cirka 700 personer tågade till USAs ambassad och brände USA-flaggan.

Hårda konfrontationer

1967 var ett år då motsättningarna mellan demonstranterna och polismakten skärptes. Vid en sittdemonstration den första april

1968

utanför »US Trade Center» i Stockholm greps 3 personer. Den 4 juli angreps en demonstration mot USA-ambassaden, varvid flera deltagare skadades.

Till en demonstration inför sjuårsdagen av FNL:s bildande den 20 december 1967 hade FNL-gruppen i Stockholm i god tid lämnat in en ansökan om demonstrations-tillstånd. Polismyndigheten ville med hänsyn till trafiken, att tåget skulle gå fram på annan tid och att ändringar i marschvägen skulle ske. Dessutom ansåg man, att demonstrationen av ordningsskäl ej skulle gå fram till amerikanska ambassaden. Beslutet överklagades, men besvären lämnades utan bifall av överståthållarämbetet. Regeringen behandlade inte ärendet i konselj förrän den 29 december, dvs nio dagar efter det att demonstrationen ägt rum. Den genomfördes alltså utan tillstånd. Polisen satte in 300 man, bilar och hästar och angrep demonstranterna med batonger och piskor, dock utan att helt lyckas stoppa demonstrationen.

En av de hårdaste konfrontationerna mellan polis och demonstranter skedde i samband med Davis Cup matchen i tennis våren 1968 i Båstad.

Polisingripandena mot demonstrationer blev efter sommaren 1968 allt färre. Det stigande antalet deltagare i Vietnamtågen gjorde också att angreppen blev svårare att genomföra. Vidare framtvingades flera förbättringar i lagar och praxis. JO fastslog att förhandsgranskning av plakat och banderoller ej var tillåten. År 1970 genomfördes smärre lagändringar bl a togs den speciella bestämmelsen om skymfande av rikssymbol bort. Bestämmelserna om hårdare straff för vissa brott mot utländska sändebud avskaffades. Denna sk straffskärpningsregel hade använts samma år mot de

1972

demonstranter som kastat ägg på ambassadör Hollands bil i Glanshammar.

Tjeckoslovakien — praxis

Polisens agerande i samband med demonstrationer har förändrats. Numera är det ganska sällsynt, att demonstrationstillstånd vägras. Krav på ändringar av marschväg, tid och dylikt förekommer dock fortfarande ganska ofta. Praxis varierar här kraftigt från kommun till kommun. Polisövergrepp mot demonstranter var vanligare under 60-talet. Vid Tjeckoslovakidemonstrationerna 1968 släppte Stockholmspolisen demonstrationsrätten helt fri. Stockholms FNL-grupper har därefter inte sökt tillstånd för sina demonstrationer. Detta har efterhand accepterats av Stockholmspolisen. I andra kommuner ex Strömsund har samma lagöverträdelse straffats med böter.

Den goda praxis som vi tillkämpat oss hotas dock ständigt av nya lagar. »Lagen om tillfälligt omhändertagande» från 1973 har exempelvis vid flera tillfällen använts mot demonstrationer.

Ett ständigt återkommande krav sedan slutet av 1800-talet vad gäller demonstrationsrätten är att den ska garanteras i grundlag. Makthavarna har alltid varit rädda för att en sådan reform kunde kasta grus i samhällsmaskineriet och hindra dess maktutövning. Frågan har ständigt utretts utan resultat. Den nya grundlag, som antogs 1975 saknade även den ett godtagbart skydd för demonstrationsrätten. För att lugna opinionen tillsattes ytterligare en utredning, som lade fram betänkande i oktober 1975. Även denna sanktioner möjligheten för riksdagen att över en natt avskaffa demonstrationsrätten, om »särskilt viktiga skäl föranleder detta». Sammanfattningsvis kan man säga att Vietnamdemonstrationernas betydelse har varit stora. De har drivit demonstrationsrätten framåt. Vi har fått en bättre lagstiftning och praxis. De har förändrat folks attityder till demonstrationen som kampmedel. Fler och fler använder sig av demonstrationsvapnet för att oavsett partitillhörighet gå samman och kämpa för viktiga krav. ■

(Uppsatsen heter: Demonstration, en medborgerlig fri- och rättighet och dess rättskydd. Den finns på Örebro universitet.)

Solidaritetsarbetet i Sverige:

SÅ FIRADE VI VIETNAM

30 april i Stockholm

Den 30 april firade Stockholms FNL-grupper Vietnams återförening med en jättestor fest i Eriksdalshallen. Ambassadör Nguyen Viet höll tal. Vietnamesisk mat serverades. Många olika artister medverkade. Utanför hallen flammade ett stort Valborgsmässobål. Vi dansade vals och jenka. Glädjen stod högt i tak.

Foto: Martin Nauclet

MS ÅTERFÖRENING!

Familjefest i Uppsala

Vad vi jobbade före familjefesten den 25 april! Vi FNL-are och våra vänner tog in björkris. Vi bakade tårter och matbröd. Vi tryckte silk-screenaffischer i tre färger. Många var arbetsuppgifterna och många var vi som utförde dem.

Söndagen kom med VM-final i ishockey på teve och strålade solsken över Uppsalaslätten. »Det kommer aldrig fler än tvåhundra», sa vi till varandra. När kvällen kom hade vi räknat in 750 personer! Fler barn än jag någonsin sett på något möte lekte i barnrummet. I stora salen satt vi och lyssnade på ett omväxlande program, gävar att fira Vietnams återförening med: Popmusik med Samla Mammans Manna, Emil och Renate spelade låtar, ett tiotal Orphei Drängar sjöng Bellman, Uppsala arbetarsångkör hälsade våren. Kurdiska danstruppen Röda Berget dansade för oss, Elisabeth Hermodsson läste dikter, Lars Bäckström berättade hur Vietnam kom in i hans liv och Nixons Beska Droppar sjöng FNL-rörelsens sånger.

I midsalen var det ordnat ett kafé med våra tårter och kaffe, te och saft. Där luktade det också gott av brödet som såldes till förmån för Vietnams uppbygge. Där satt Tran Zuan Anh

omgiven av frågvisa vänner, sedan han i stora salen berättat om utvecklingen i Vietnam och om hur viktig denna dag är för vietnameserna, då de alla gemensamt går till val. Att gå till val är självklart i Sverige men i Vietnam är det en rättighet de kämpat för i trettio år.

Organisationer som varit med i solidaritetsarbetet under Vietnams befrielsekamp framförde sina hälsningar till Vietnam och uttryckte sin glädje över att Vietnam var fritt och nu kunde återförenas. Dessa hälsningar lästes upp mellan programpunkterna. Stig Jakobsson, vice ordförande i Uppsala kommunfullmäktige, talade och hälsade Vietnams återförening och segerrika kamp.

Det var en fin och minnesvärd dag, som visade på den starka och vida vänskap som finns mellan Uppsala och Vietnam!

HE/Uppsala

Husen var knepiga att bygga, men till slut fann gruppen flätade vietnamesiska underlägg på Solidarisk Handel. De passade utmärkt till hus – lite gräs las på taken. Sen såg det riktigt vietnamesiskt ut. Marken målades grön och brun.

Risfälten är ett viktigt inslag i bilden av en vietnamesisk by. Man hällde ut tapetklister som vatten (det får en blank, fin yta även sen det torkat), men det visade sej att det »krymper», så att vattennivån sjunker. Därför är det bättre att ta kontaktlim som vatten.

»Ris» är vanliga tallbar, som man petat ner i klistret. Gruppen håller just nu på att jaga en skyddskåpa som kan täcka modellen. Det måste man ha, annars förstörs snart materialet.

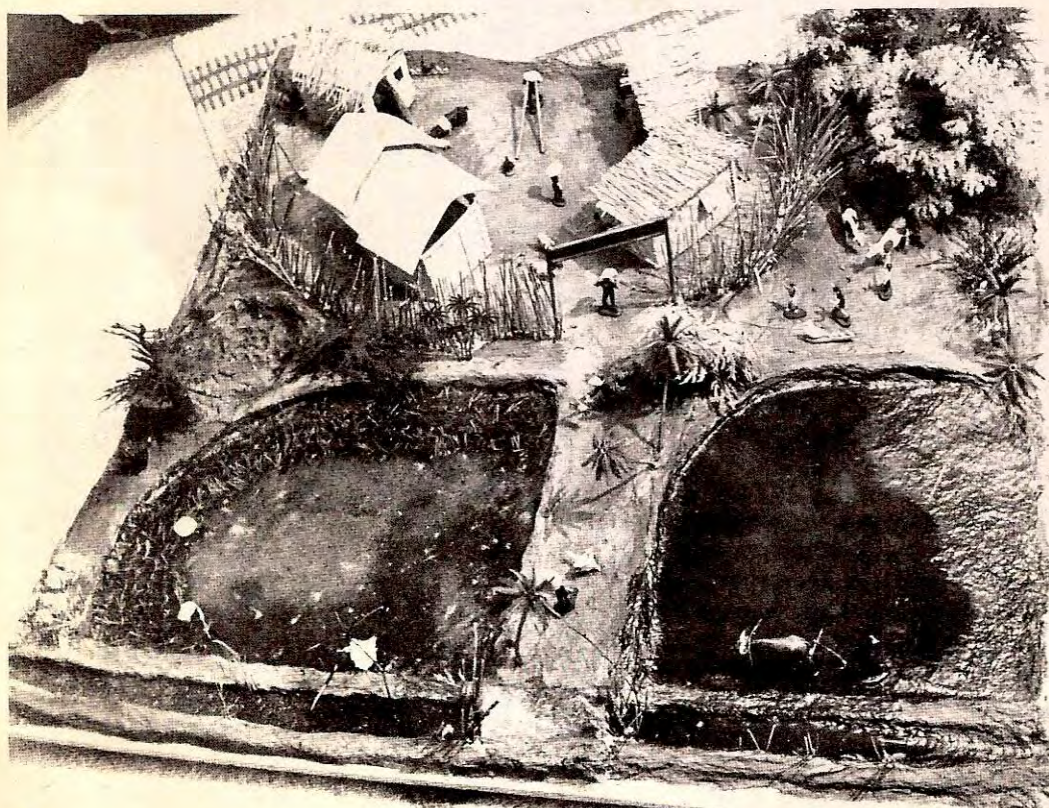
Vardagsliv i miniatyr

Hur konkretiserar man bäst vardagslivet i Vietnam? Några i Södertälje FNL-grupp funderade på det, och så föddes idén till att göra en modell av en vietnamesisk by.

Gruppen ville visa hur livet flyter i Vietnam idag – arbetet på risfälten, röja minor, fylla igen bombkratrar. . . Till själva modellen hör också några textskärmar

med fakta om kampen mot USA, om återuppbyggnaden, om kvinnans ställning, om vietnamesiskt jordbruk osv.

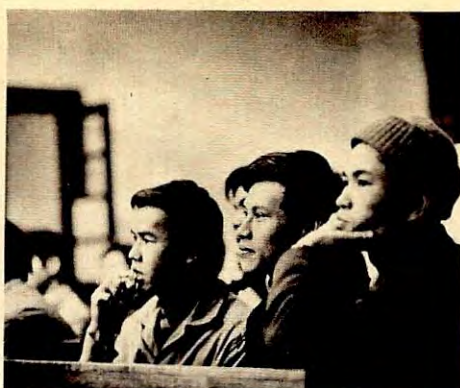
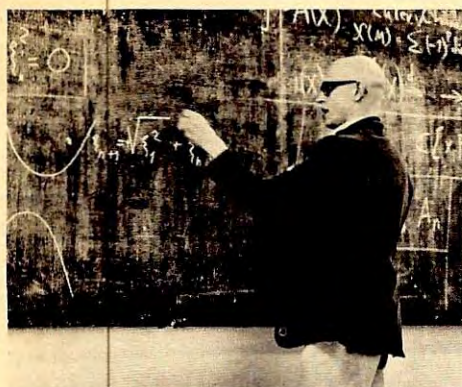
Modellen är bara någon månad gammal, men syftet är att den ska kunna visas på biblioteken, i skolor och i utställningslokaler. Jobbigt, men roligt och lärorikt, tycker Södertäljegruppen.

Marken byggdes av papier maché på en vanlig spånplatta, 100 x 100 cm. Innan papier machén torkat petade man dit träd, buskar och bambu. Man använde dess färdiga modellväxter, dels pinnar, lavar, gräs och ljung. Ett knytnävsslag blev en bombkrater.

Ett par veckor fick det torka och under tiden gjorde gruppen häs, bärsängar, plogar osv. Engelska bönder och mackpersonal målades om till vietnameser.

Matematiker i Vietnam: Vi startade från nollpunkten

Jan Erik Björk deltog i en turistresa till DRV under julen. Eftersom Jan Erik arbetar som matematiker fick han tillfälle att föreläsa inför vietnamesiska matematiker. Här berättar han om en av sina föreläsningar.

Jag deltog i en turistresa till DRV. Under mitt besök blev jag inbjuden att hålla en föreläsning i Hanoi som ägde rum 4 januari.

Drygt 40 vietnamesiska matematiker lyssnade och ställde frågor till mig när jag under 3 timmar redogjorde för nya resultat om differentialoperationer på en nivå som härhemma skulle svara mot ett seminarium för avancerade doktorander. Jag talade på franska och tolkades till vietnamesiska.

Trots USAs förstörelsekrig har utbildningen i DRV kunnat öka både i kvalitet och kvantitet. Jag träffade Xuan Sinh som är professor i matematik vid Hanois pedagogiska högskola. Hon är en av de många vietnameser som bidragit till

att förbättra och utveckla undervisningen och skolväsendet i DRV.

Xuan Sinh är uppväxt i Frankrike där hon studerade vid universitetet i Toulouse under slutet av 1950-talet.

»När jag tagit min 'agregation' (en akademisk examen i Frankrike) 1959 kunde jag försörja mig som lärare och förbereda min doktorsavhandling i Frankrike. Men jag visste att norra Vietnam behövde lärare för landets uppbyggnad och även om de materiella bristerna kanske skulle göra det omöjligt för mig att bedriva forskning bestämde jag mig för att resa till mitt hemland».

Hon kom till Nordvietnam våren 1960 och så här berättar

hon om de följande 15 åren.

»Vi startade från en nollpunkt i ett fattigt och underutvecklat land. Vi som redan hade utbildning måste börja bygga landets skolväsen med våra egna händer. Befolkningen gav sitt helhjärtade stöd till vår uppgift som var att sprida kunskap till alla delar av landet, i mindre städer, byar och avlägsna provinser.

Jag ansträngde mig mycket för att förbättra min egen undervisning. Mitt arbete var ändå mycket lättare än den svåra uppgiften att besegra de amerikanska angriparna.

Jag levde ute på landsbygden dit många delar av högstskolor och universitet flyttats för att bättre undgå USAs bombningar.

Här mötte jag många kvinnor vilkas män deltog i försvaret ute vid fronten. Nu levde de ensamma men deras barn med

dem fortsatte att arbeta på risfälten för att trygga landets försörjning.

Själv kände jag att jag borde göra mer och trots kriget försöka förbättra mina kunskaper inför framtiden. Därför började jag nu arbeta på en avhandling för en doktorsexamen.

De materiella bristerna var många och hela tiden fanns hotet från USAs flygplan som försökte bomba oss tillbaka till stenåldern.

Jag arbetade på min avhandling under helger och tänkte på den när jag gick mellan min bostad och skolan där jag undervisade. Det hände att jag försummade mina barn.

Idag tillhör detta det förflutna. Jag har uppnått några resultat och min avhandling är färdig. Jag älskar mitt land för att jag får vara med hela befolkningen i en strävan efter ett gemensamt mål. ■

Kissinger möttes av demonstrationer

USAs utrikesminister har varit på statsbesök i Sverige, hans namn har blivit en symbol för den politik som USA-regeringen har bedrivit världen runt. På USAs vägnar skrev han under Parisavtalet för tre år sedan, ännu har USA inte betalat ut ett öre i krigsskadestånd!

HENRY KISSINGER ÄR EN KRIGSFÖRBRYTARE

Han är ansvarig för julbombningarna över norra Vietnam 1972. Han är skyldig till folkmord i Indokina. En krigsförbrytare och en symbol och representant för USAs strävan att dominera världen, att vara självvald världspolis.

USA MÅSTE BETALA KRIGSSKADESTÅNDET TILL VIETNAM

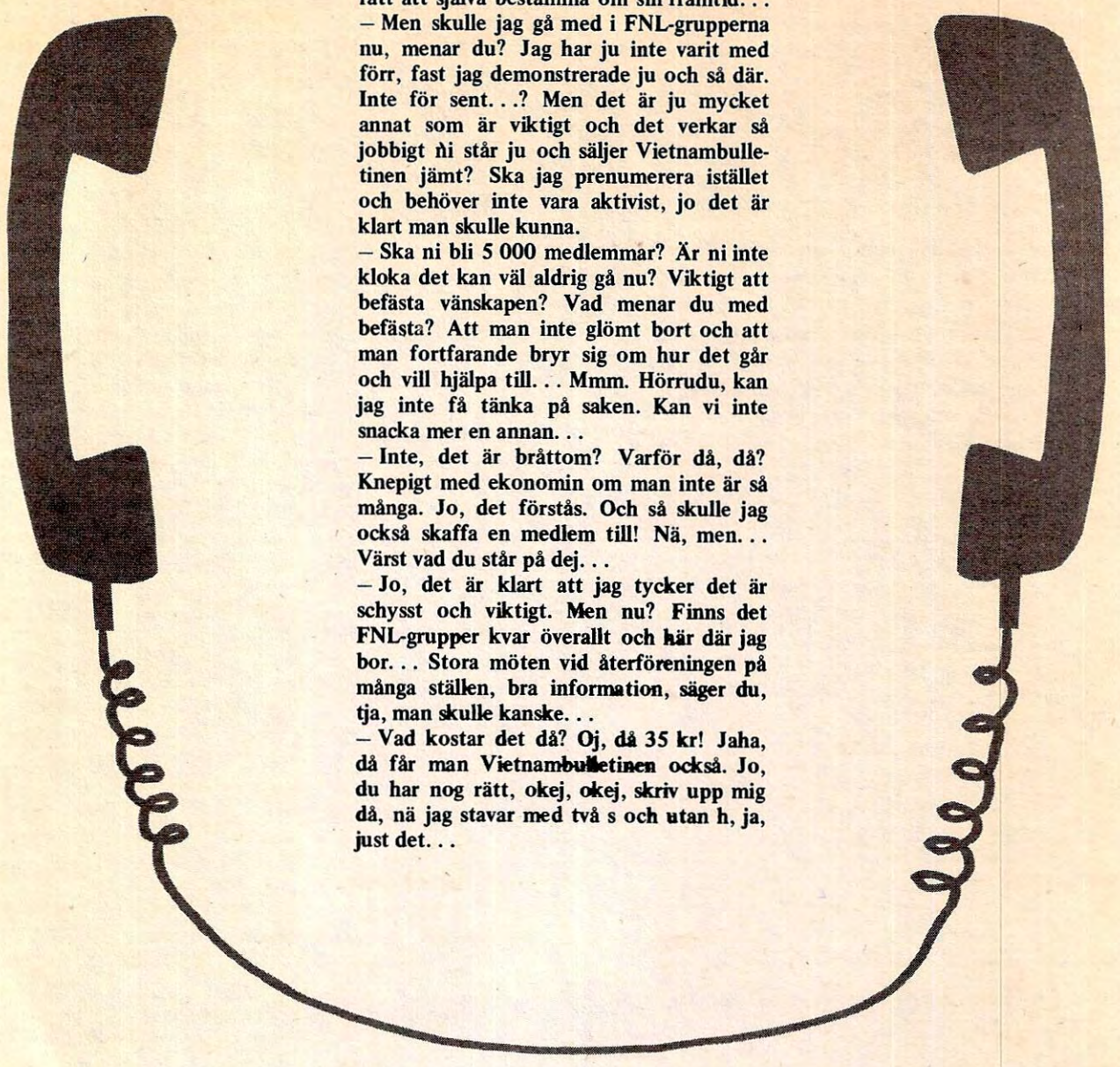
USAs skuld till Indokina är enorm. Den går inte att mäta i pengar. Det minsta USA kunde göra är att betala det krigsskadestånd de själva förbundit sig till i Parisavtalet. I stället motarbetar USA fortfarande Indokinas länder ekonomiskt, politiskt, internationellt.

FÖRSVARA SVERIGES OBEROENDE

Denna politik har naturligtvis väckt avsky

och protest bland det svenska folket. Tidigare försökte Kissinger straffa Sverige genom diplomatiska åtgärder då man för några år redan kallade hem USAs ambassadör. Denna politik misslyckades. Men även idag vill USA utöva påtryckningar mot Sveriges rätt att bedriva en aktiv och självständig utrikespolitik.

Vi måste klargöra för Kissinger och USA att det svenska folket inte viker en tum i vårt stöd till folken i tredje världen eller vår rätt att kritisera USAs agerande som världspolis. Det är det svenska folket som ska avgöra Sveriges politik och vårt lands framtid. ■

— Har ni inte lagt av? Det är ju fred i Vietnam? Ni ska inte det. . . Men? Ja, jo viktigt med återuppbyggnaden. Jo, det är klart att mycket är förstört och att det behövs hjälp, pengar och. . . Politisk hjälp också? Ja, hur då hade du. . . Mmm, solidariteten glömmar man inte bara bort och det är viktigt att dom i Indokina har rätt att själva bestämma om sin framtid. . .

— Men skulle jag gå med i FNL-grupperna nu, menar du? Jag har ju inte varit med förr, fast jag demonstrerade ju och så där. Inte för sent. . .? Men det är ju mycket annat som är viktigt och det verkar så jobbigt ni står ju och säljer Vietnambulletinen jämt? Ska jag prenumerera istället och behöver inte vara aktivist, jo det är klart man skulle kunna.

— Ska ni bli 5 000 medlemmar? Är ni inte kloka det kan väl aldrig gå nu? Viktigt att befästa vänskapen? Vad menar du med befästa? Att man inte glömt bort och att man fortfarande bryr sig om hur det går och vill hjälpa till. . . Mmm. Hörrudu, kan jag inte få tänka på saken. Kan vi inte snacka mer en annan. . .

— Inte, det är bråttom? Varför då, då? Kneptigt med ekonomin om man inte är så många. Jo, det förstås. Och så skulle jag också skaffa en medlem till! Nä, men. . . Värst vad du står på dej. . .

— Jo, det är klart att jag tycker det är schysst och viktigt. Men nu? Finns det FNL-grupper kvar överallt och här där jag bor. . . Stora möten vid återföreningen på många ställen, bra information, säger du, tja, man skulle kanske. . .

— Vad kostar det då? Oj, då 35 kr! Jaha, då får man Vietnambulletinen också. Jo, du har nog rätt, okej, okej, skriv upp mig då, nä jag stavar med två s och utan h, ja, just det. . .

- ☐ Jag vill bli medlem i DFFG.
- ☐ Jag vill vara medlem utan VB-prenumeration.
- ☐ Jag vill bara prenumerera på Vietnambulletinen.
- ☐ Jag vill att ni skickar mig DFFGs hela program, stadgar och kongressresolution.

Namn _____

Gatuadress _____

Telefon _____

Postnummer _____

Postadress _____

I medlemskap i DFFG ingår prenumeration på Vietnambulletinen. Medlemsavgiften är 35 kr. Om du särskilt vill vara medlem utan prenumeration — kanske någon annan i ditt hushåll har tidningen — går det också bra. Avgiften är då 20 kr. Vill du bara ha Vietnambulletinen kostar det också 20 kr. När du blir medlem får du en del aktuellt material från DFFG. Vi uppger ditt namn till FNL-gruppen där du bor — eller den som ligger närmast — så att dom kan hålla kontakten med dej.

Klipp ur eller skriv av kupongen och skicka till De Förenade FNL-grupperna, Fack, 104 32 Stockholm 19

KOM MED PÅ SOMMARLÄGER

Årets sommarläger är tänkt för dig som vill ha reda på mer om Vietnam och Kambodja (och kanske Laos). Hur ser livet ut där-borta nu? Var det värt kampen och uppoff-ringarna? När folken i Indokina nu för första gången bestämmer själva om sin framtid och sitt samhälle, vad är det då som är viktigast? Är pressens härresande skildringar av mord och terror i Kambodja sanna? Naturligtvis inte, och på sommarläg-ret berättar vi vad vi vet om verkligheten i Kambodja.

Vi diskuterar också gärna litet om vän-skapsarbetet i Sverige. I år kommer FNL-grupperna tyvärr bara att anordna ett sommarläger, och det blir första veckan i augusti, 1-7 augusti, lägret blir i Örebro-trakten, fin natur och ren badsjö, väldigt god mat. Finnåkers kursgård är ett mycket bra ställe, det går bra att ta med sig alla barnen, det kommer att finnas särskild barnpassning som leker med barnen, när föräldrarna vill ägna sig åt programmet och diskussionerna. Det kommer att bli tid över för »vanlig» semester också, tro inte annat! Priset blir 300:- för vuxna, 25:- för barnen. Det finns möjligheter att tälta, då blir det billigare!

Vill du veta mera, så skicka in nedanstående talong och du får information. Därmed binder du dig inte för något. Eller ring till Eva Dannstedt tel: 0750/239 20.

Jag är intresserad av att delta i De Förenade FNL-grupper-nas sommarläger 1976 och vill ha information.

Namn:

Adress:

Sänd in talongen till: DFFG i sommar, Fack, 104 32 Stockholm 19

Köp från FNL-kontoret

Nedanstående material om Indokina och Vietnamrörelsen i Sverige kan beställas från: *FNL-kontoret, Fack, 104 32 Stockholm 19.*

Vi sänder materialet mot postförskott. OBS! Porto tillkommer. Skriv också namn och adress längst ner. Skicka in hela listan till FNL-kontoret.

	å-pris	antal
Inbunden årgång av Vietnambulletinen år 1970.	10:-	
Inbunden årgång av Vietnambulletinen år 1971	10:-	
Vietnambulletinens specialnummer. Innehåller grundläggande artiklar om Vietnams historia, USA-imperialismen och dollarkrisen.	2:-	
Vietnamdokument. Innehåller bl a FNL:s och PRR:s politiska program.	1:-	
The United NLF-groups of Sweden. En presenta-tion på engelska av DFFG och dess historia.	3:-	
Rapport från Indokina. Broschyren som skrivits av besökare i Indokina ger i enkel form fakta om Indokina och en kort bakgrund till kriget.	3:-	
Laos. Laos' historia, en intervju med en represen-tant för Neo Lao Haksat, Neo Lao Haksats pro-gram och en laotisk novell.	1:-	
Kambodja. Landets historia fram till våren 1972, program för FUNK.	2:-	
Kambodja ska bli vårt. Utvecklingen 1970-75.	3:-	
Vittnesmål från »tigerburarna» på Con Son.	1:-	
Miljömord. Omfattande redogörelse för USA:s kemiska och biologiska krigsföring i Indokina.	2:50	
USAs brott mot Parisavtalet om Vietnam. Utgi-ven av PRR.	2:-	
FNL:s strategi och taktik. Skrift av en av FNL:s ledande militärteoretiker.	1:-	
Vi kommer att segra. En skrift som förklarar folk-krigets principer.	3:-	
Regeringen (s) och Vietnam. Granskar regeringens Vietnampolitik åren 1965-70. Med nyskrivet förord.	2:-	
Enhet för Vietnam. Om enhetssträvandena våren 1972.	2:-	
Solidaritet Sverige-Vietnam. Ger DFFG:s syn på vietnamarbetet i Sverige januari-februari 1973.	2:-	
FNL-rörelsen i Sverige, en historik. En beskriv-nig av Vietnamrörelsens drivande och domine-rande del, DFFG.	2:-	
Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen. Varför DFFG valt enhetsfronten som organisa-tionsform.	1:-	
KFML(r) och Vietnam. En granskning av KFMLr's opportunistiska agerande i vietnamfrågan.	2:-	
SÄPO:s 38 lögnar, ett häfte om infiltratören och provokatören Gunnar Ekbergs verksamhet.	2:-	
Vietnams Arbetarpartis historia. Om partiets viktiga roll i vietnamesernas kamp för natio-nellt oberoende och dess syn på enhetsfronten.	6:-	
Fåglarna i Nam Dinh. Ett urval av Sara Lidmans Vietnamartiklar sedan 1968. Utgiven i samarbete med Ordfront.	10:-	

Bilder från norra Vietnam. Folke Isaksson och Jean Hermansson. En skildring med många bilder av en resa i norra Vietnam.

35:-

FNL i Sverige. Reportage om en folkrörelse

15:-

För Vietnam, 1 majboken 1973. Folkets röst om Vietnam med bidrag om det svenska folkets solidaritet med de indokinesiska folken. Utgiven i samarbete med Ordfront. Reapris

6:-

Pentagonrapporten. Utförlig översättning (Tidens förlag). Reapris

8:-

Förrädare? Anti-imperialister? Vad anser du? En sammanställning av pressdebatten om Vietnam, världen och FNL-grupperna, sommaren 1974.

7:-

Tillsammans skall vi segra! — Historien om Vietnam. 184 sid i många färger om det vietnamesiska folkets historia genom fyra tusen år.

20:-

Som en dröm efter hundra år. Fortsättningen på Tillsammans skall vi segra, skildrar tiden efter Parisavtalet fram till seger 1975. OBS, båda böckerna tillsammans kostar 30:-

20:-

Medicinska föreningarnas tidskrift. Specialnummer om sjukvården i Vietnam.

4:-

Flerfärgsaffisch »Indokina — en seger för världens folk». A2-format.

10:-

Karta över Indokina.

1:-

Väggtidning. »Människor i Sverige och Indokina».

1:-

DFFG:s PRR-utställning. Består av 10 A2-affischer.

20:-

DFFG:s miljöutställning. Består av 6 A2-affischer

5:-

Pappersflaggor. A5, fästade på pinne

___ PRR ___ DRV ___ GRUNK ___ Laos

1:-

6 vykort med olika motiv (säljs endast i hel sats)

3:-

Sånger till Vietnam. Sånghäfte med antiimperialistiska sånger. Med noter.

3:-

Dessa riskorn och dessa sanger. Vietnamesiska dikter i svensk tolkning.

3:-

Almanacksblad för 1976 med DFFG:s paroller

1:-

Kulspetspenna med texten Indokina — en seger för världens folk

1:-

Rockmärke med texten Med FNL för Vietnams folk.

1:-

DFFG:s sjunde skiva »Vietnam, Kambodja befriade». EP

10:-

DFFG:s sjätte skiva »Framtiden är vår»

25:-

DFFG:s femte skiva »Lär känna Vietnam»

20:-

SUMMA:

FRAKT:

ATT BETALA:

OBS! Postförskottsavgift 1.90 kr plus porto tillkommer!

Namn:

Adress:

Postadress:

Spar postförskottsavgiften genom att betala i förskott!

Fyll i ett vanligt inbetalningskort till pg 40 06 32-6, Vietnambulletinen. Under »Meddelande till betalningsmottagaren» skriver du vilken artikel du vill ha. Så fort vi fått pengarna skickar vi materialet så du får det direkt i din brevlåda. Priset inkluderar portot. Glöm inte ditt eget namn och adress! Detta gäller bara nedanstående material:

Som en dröm efter hundra år

21:50

FNL i Sverige

16:50

Affischen Indokina — en seger för världens folk

10:75

Vietnam Kambodja befriade

13:00

Rockmärke med texten Med FNL för Vietnams folk

1:75

Vietnaminsamlingen pg 400 499 - 0

Den 17:e maj var resultatet 10 546:82 kr

Stöd FNL/PRR!

Mot den 11:e miljonen!

Vietnaminsamlingen startades i oktober 1965. De insamlade medlen går, om ej annat anges, till PRR för fri disposition. Det finns också möjligheter att via Vietnaminsamlingen stödja DRV, GRUNK och NLH.

Revisorer för Vietnaminsamlingen är prof Gunnar Inghe, red Evert Kumm och revisor Hjalmar Montelius.

Vad är DFFG?

De förenade FNL-grupperna (DFFG) bildades i april 1966 för att samla de Vietnam- och FNL-grupper som vuxit fram på olika håll i Sverige. Idag, när hela Indokina är befriat är DFFG:s uppgifter att bidra till försvaret av segrarna och att verka för politiskt och materiellt stöd till Indokinas folk.

Den som stödjer DFFG:s program och betalar medlemsavgift kan bli medlem i DFFG. Ta kontakt med FNL-gruppen på din ort, eller, om du inte vet vart du ska vända dig, skriv till DFFG, Fack, 104 32 Stockholm. DFFG:s postgiro är 69 43 07-0.

Bli medlem!

Att vara medlem i DFFG är det bästa sättet att stödja återuppbyggnadsarbetet i Indokina och vidareutveckla solidariteten mellan folken i Indokina och Sverige. Som medlem har du bättre chans att följa utvecklingen i Indokina och att jobba tillsammans med andra människor för Indokina. Du har inte tid att jobba i DFFG? Ingen tid och ork över? Fel — ingen insats är för liten! Det finns tusen sätt att stödja folken i Indokina på. Du kansäkert bidra med mycket! Det är just dina erfarenheter och kunskaper som bidrar till att ytterligare utveckla solidaritetsarbetet!

Vill du veta mer, vänd dig till FNL-gruppen på din ort, eller skriv till DFFG, Fack, 104 32 Stockholm 19.

Vietnambulletinen

Vietnambulletinen ger aktuella och tillbakablickande analyser och beskrivningar av Indokina, av läget i övriga Sydostasien, av solidariteten med Indokina samt av USA-imperialismen.

Vietnambulletinen är de Förenade FNL-gruppernas organ. Innehållet får citeras fritt — om inget annat anges.

Vietnambulletinen tar inte emot kommersiell annonsering av något slag.

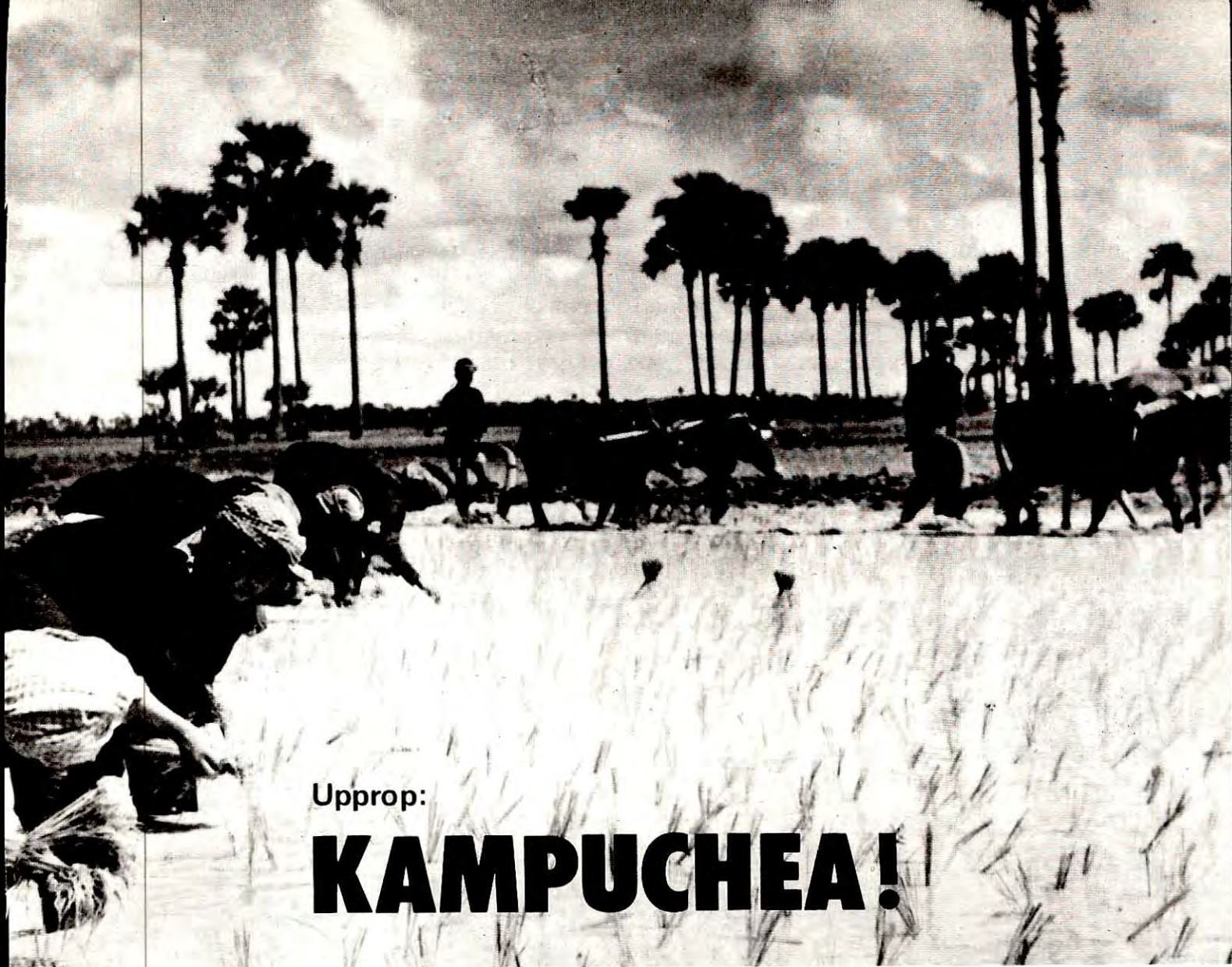
Prenumeration på Vietnambulletinen är löpande och kostar 20 kronor per år. Pengarna insättes på pg 400 632-6, Vietnambulletinen, Stockholm.

Om du flyttar:

1. Använd postens blankett »Adressändring för inländsk tidning» och skriv dit ditt namn, din gamla och nya adress.
2. Frankera med 1:50 (pengarna får VB, de täcker kostnaderna för adressändringen).
3. Skicka till Vietnambulletinen, Fack, 104 32 Stockholm 19.

Bilagor medföljer

Ordfront, Stockholm 1976

Upprop:

KAMPUCHEA!

Arbetet för ett Svensk-Kambodjanskt vänskapsförbund har påbörjats! En arbetsgrupp startades samtidigt som representanterna för Demokratiska Kambodja besökte Sverige i början på maj.

Namnet på gruppen är »Arbetsgruppen Kampuchea». Här följer uppropet:

Kampuchea är kambodjanernas namn på sitt land och namnet på den arbetsgrupp vi startat för bildandet av ett Svensk-Kambodjanskt vänskapsförbund.

Kampuchea, och inte Kambodja, som var de franska kolonialisternas namn på landet.

Kampuchea, för att hylla de stora segrarna som folket vunnit av egen kraft. Segern över den invaderande USA-imperialismen den 17:e april förra året, då ett femårigt erövringsförsök från USA:s sida krossades. Segrarna i återuppbygget under det gångna året, då risproduktionen fördubblades och svälten avhjälpes, då stora och genomgripande sociala framsteg vunnits av egen kraft. Ett demokratiskt och i ordets sanna mening jämlikt samhälle skapas idag. I byar där förr USA:s marionetter med våld sökte kuva folket arbetar nu Tjana-folket-kommittéer, valda av bybefolkningen och med uppgift att tillsammans med bybefolkningen bygga det nya landet.

Kampuchea. Inget annat land har angripits så kraftigt och så lögnaktigt i massmedia. Men vi hävdar att få länder borde stå Sverige så nära. Det är ett litet land med ett invånarantal som Sveriges, som har utkämpat ett långt krig för att försvara sitt nationella oberoende och idag vägrar att inordna sig bland andra stater än de icke-allierade. De sociala framstegen gör landet till ett av de banbrytande länderna i 3:e världen som den svenska regeringen säger sig vilja solidarisera sig med.

Det är därför med tillförsikt och arbetslust vi vill samla så många som möjligt för att förbereda bildandet av ett Svensk-Kambodjanskt vänskapsförbund. Ett förbund med uppgift att stärka vänskapen mellan folken i våra länder och försvara Kampuchea då det angrips utifrån. Ett förbund som är självständigt och partipolitiskt oberoende och strävar att vinna så många som möjligt för sitt mål.

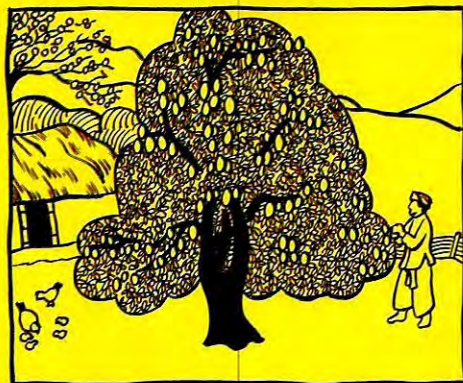
Ulf Mårtensson

Gunnar Bergström

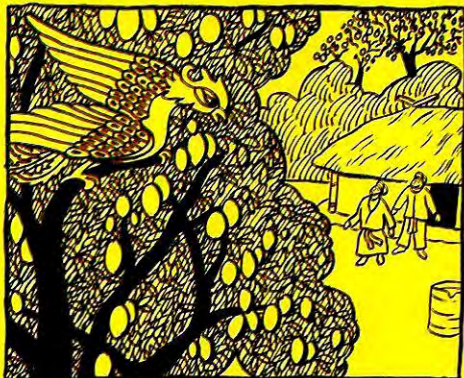
Vill du vara med och utveckla ett vänskapsförbund med Kampuchea? Kontakta då Arbetsgruppen Kampuchea, genom DFFG eller direkt till Gunnar Bergström, Karlskronavägen 41, 121 52 Johanneshov, telefon 08/48 82 95.

En vietnamesisk serie

Bildberättelsen på den här sidan är hämtad ur den månatliga bildtidningen Vietnam som utges i Hanoi. Serier av den här sorten är rätt vanliga på tex barnsidor i dagstidningar och tidskrifter i Vietnam. Seriemagasin av den typ vi har här i Sverige finns däremot knappast. En skillnad är också att de vietnamesiska »serierna» är mer inriktade på att ta upp viktiga saker som moral, återuppbyggnadsarbetet, skolan osv. En del är gamla folksagor i stil med den här nedan, andra är berättelser från dagens Vietnam.

1. Det var en gång två föräldralösa bröder. Den äldsta hade tagit största delen av arvet för egen räkning. Den yngre brodern fick bara en hydda och ett carambolträd.

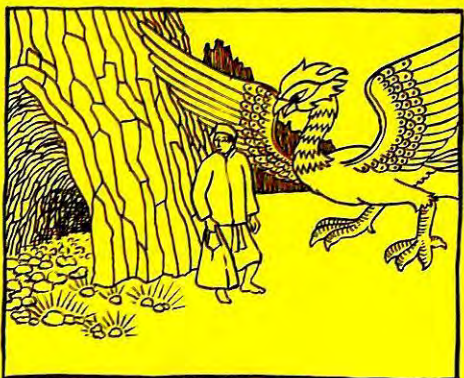
2. En dag när denne skulle plocka frukter från carambol-trädet, satt det en jättestor fågel och åt frukt efter frukt. Den godhjärtade unge mannen lät fågeln äta sig mätt. Den tyckte så mycket om frukterna att den kom och åt varje dag.

3. Men till slut sa mannens fru, »Kära fågel, du äter upp all vår frukt.» Fågeln svarade, »För varje frukt jag äter, ska jag ge er en guldklump. Var beredda i morgon med en säck som rymmer tre spannar.» Och så flög fågeln sin väg.

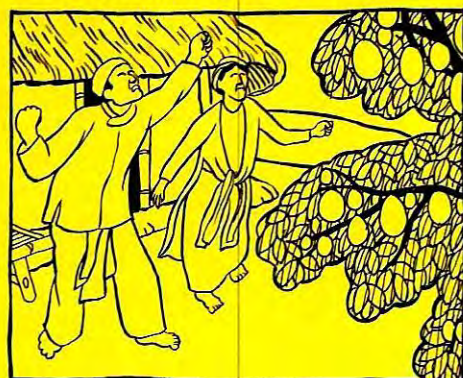
4. Kvinnan berättade vad som hänt för sin man när han kom hem. Dom bestämde sig för att lita på fågeln och göra som den hade sagt. Följande morgon kom fågeln och bad mannen att hämta sin säck och hoppa upp på fågelns rygg.

5. Efter att ha passerat en väldig ocean, landade de på en ö med en grotta full av guld, silver och diamanter. Den unge mannen fyllde sin säck och fågeln flög honom tillbaka hem.

6. Det unga paret blev rika och levde lyckliga. Den äldre brodern undrade hur det kunde komma sig. När han fick höra hela historien, föreslog han ett byte: alla hans ägodelar mot broderns hydda och carambolträd. Och så blev det.

7. Nästa sommar kom fågeln tillbaka för att äta av frukterna. Den snike mannens fru protesterade högljutt. Fågeln sa lugnande: »För varje frukt jag äter ska jag ge er en guldklump. Var beredda i morgon med en säck som rymmer tre spannar.»

8. När fågeln försvunnit, diskuterade snålvargen och hans fru länge hur stor de skulle göra säcken. Till slut bestämde de sig för att göra den tre gånger så stor som fågeln sagt.

9. Följande morgon bar det av till grottan, med den girige mannen på fågelryggen. Han fyllde den stora säcken proppfull och fickorna också. Först efter det fågeln sagt till flera gånger, slutade mannen plocka på sig av dyrbarheterna.

10. Lasten hade nu blivit så tung att fågeln knappt orkade lyfta från ön. På vägen över havet blev det blåsigt och vid en plötslig vindstöt tipade fågeln åt sidan och den snåle mannen ramlade i havet.